Prot. Stelian Cojocaru

PANIHIDA

CUPRINZÂND

SFINTELE SLUJBE DE ÎNMORMÂNTARE

ŞI POMENIRE

TIPĂRITĂ ÎN VREMEA PĂSTORIEI

ÎNALT PREA SFINŢITULUI NICODIM

PATRIARHUL ROMÂNIEI

CU

APROBAREA SFÂNTULUI SINOD

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE AL
BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

BUCUREŞTI

1 9 4 8

S'a tipărit PANIHIDA, cartea slujbelor de înmormântare şi pomenire, în anul mântuirii 1948, sub păstoria Înalt Prea Sfinţitului

D. D. NICODIM

Patriarhul României

în teascurile Tipografiei Sfintei Episcopii a Râmnicului Noul Severin

Episcop Locotenent fiind

P. S. ATHANASIE BÂRLĂDEANUL

prin grija

COMITETULUI INSTITUTULUI BIBLIC

şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române

P. S. Athanasie Bârlădeanul

Delegatul Sfântului Sinod

Profesorul I. D. Ştefănescu

Arhimandritul Dr. Vasile Vasilachi

Preotul Dr. Dimitrie Fecioru

Asistent Universitar Iorgu D. Ivan

Membri

Diaconul Atanasie Preda

Administratorul Institutului

Această carte de slujbă, reproduce, cu îmbunătăţiri, textul ediţiilor mai vechi; gravurile sunt opera elevilor Şcoalei Superioare de Pictură Bisericească a Sfintei Arhiepiscopii a Bucureştilor; corecturile sunt lucrarea Tipografiei Sfintei Episcopii a Râmnicului, şi pentru greşelile rămase, cerem iertare.

SLUJBA INMORMÂNTĂRII MIRENILOR

Când moare vreunul din creştini, rudeniile cheamă îndată pe preot. Acesta venind la casa unde se află mortul, îşi pune epitrahilul şi cădind trupul mortului şi pe cei de faţă, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Cântăreţii zic: Amin. Apoi: Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Preotul: Că a Ta este împărăţia... Şi îndată troparele acestea:

Cu duhurile drepţilor celor ce s'a săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletul adormitului robului Tău, păzindu-l pe dânsul întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletul robului Tău, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu, Carele Te-ai pogorît la iad şi ai deslegat durerile celor ferecaţi, Însuţi şi sufletul robului Tău îl odihneşte.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Una curată şi prea nevinovată Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuească şi sufletul robului Său.

Apoi preotul zice această ectenie:

Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie auzi-ne şi ne milueşte.

Cântăreţii: Doamne milueşte, de trei ori.

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitului, robul lui Dumnezeu (N) şi pentru ca să se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Cântăreţii: Doamne milueşte, de trei ori.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, la Hristos Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru să-i cerem.

Cântăreţii: Dă Doamne.
Preotul: Domnului să ne rugăm.
Cântăreţii: Doamne miluieşte.

Preotul zice această rugăciune:

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Carele ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte sufletul adormitului robului Tău (N) în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, necazul şi suspinarea; şi toată greşala ce-a făcut el cu cuvântul sau cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-l. Că nu este om care să vieţuiască şi să nu greşească, că numai Tu Însuţi eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.

Domnului să ne rugăm.
Cântăreţii: Doamne miluieşte.
Preotul zice vozglasul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin. Slavă... Şi acum... Doamne miluieşte **de trei ori,** Părinte binecuvintează.

Preotul face otpustul aşa:

Cela ce a înviat din morţi, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Sale, ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletul celui mutat dela noi, robul său (N), în corturile drepţilor să-l aşeze, în sânurile lui Avraam să-l odihnească, cu drepţii să-l numere, iar pe noi să ne miluească ca un bun şi de oameni iubitor.

* * *

Şi de sânt gata toate ale înmormântării, preotul iarăşi face început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... **Cântăreţii zic:** Amin, **apoi cântă lin şi duios:** Sfinte Dum-

nezeule. Apoi ridică trupul mortului şi îl duc la Biserică; înainte merg preoţii cu făclii şi diaconul cu cădelniţa. Iar când ajung la Biserică pun trupul în pridvor şi încep Psalmul 90:

Cel ce locueşti sub acoperământul Celui prea înalt şi odihneşti sub umbra Celui atotputernic, zi către Domnul: „Tu eşti scăparea mea, Tu eşti apărătorul şi Dumnezeul meu, în Care nădăjduiesc eu!“. Că el te izbăveşte de laţul vânătorului şi de molima cea ucigătoare ; cu penele sale te umbreşte şi sub aripile Lui eşti scutit de primejdie, că adevărul lui e scut şi pavăză. Nu te vei teme de nălucă noaptea, de săgeata ce sboară ziua ; de ciuma ce se încuibează în negură, şi de molima ce bântuie spre miazăzi. Cădea-vor mii la stânga ta şi la dreapta ta zeci de mii, iar de tine moartea nu se va apropia, ci vei căuta cu ochii tăi şi pedepsirea păcătoşilor vei vedea, pentrucă ai zis: „Doamne, Tu eşti scăparea mea“ şi ţi-ai ales de liman pe Cel prea înalt. De aceea niciun rău nu te va ajunge şi boala nu se va apropia de casa ta. Că a poruncit El îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale. Şi pe mâni te vor ridica ca să nu lovească de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste lei şi peste balauri. „Pentrucă m'a iubit, îl voi izbăvi“ zice Domnul despre tine. „Apăra-l-voi, că a cunoscut numele meu. Când va striga către mine, îl voi auzi şi la vreme de necaz voi fi cu dânsul, mântui-l-voi şi-l voi preamări. Incărca-l-voi de zile multe şi-i voi arăta lui mântuirea mea“.

Slavă... Şi acum... Aliluia de trei ori. Şi apoi cu glas mare: Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale... Ferice de cei ce-şi păzesc neprihănită calea... Aliluia.

Şi cântă starea întâia a Psalmului 118, pe glasul al 6-lea, iar după fiecare stih se zice: Aliluia.

† Ferice de cei ce-şi păzesc neprihănită calea, care urmează legea Domnului.

Ferice de cei ce păzesc învăţăturile Lui, de cei ce-L caută cu toată inima.

Că aceia nu fac fărădelege, ci umblă în căile Lui.

Tu ai poruncit ca legiuirile Tale să fie păzite cu sfinţenie.

O, de s'ar îndrepta căile mele, spre paza legiuirilor Tale!

Atunci nu m'aş ruşina în faţa oricăreia din poruncile Tale!

Ci te-aşi lăuda cu inimă credincioasă, învăţând judecăţile Tale cele drepte.

Legiuirilor Tale voi fi credincios, nu mă părăsi pentru totdeauna.

Cum va păstra un tânăr curată calea sa? Povăţuindu-se de cuvântul Tău.

Cu toată inima mea Te-am căutat, nu mă lăsa să mă abat dela poruncile Tale!

Primit-am cuvântul Tău în inima mea, ca să nu greşesc înaintea Ta.

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă legiuirile Tale!

Cu buzele mele am vestit toate hotărîrile gurii Tale!

Căci păzirea hotărîrilor Tale îmi dă mai multă desfătare decât toată bogăţia.

In poruncile Tale pătrunde cugetul meu şi ochii mei urmăresc cărările Tale.

La legile Tale voi cugeta şi nu voi uita cuvintele Tale.

Arată milă robului Tău şi voi trăi şi cuvintele Tale le voi păzi!

Deschide ochii mei ca să văd minunile din legea Ta!

Nemernic sânt eu pe pământ, nu ascunde de mine poruncile Tale.

† Istovit este sufletul meu pururea de dorul judecăţilor Tale.

Certat-ai pe mândrii cei blestemaţi, care se abat dela poruncile Tale.

Ia de pe mine ocara şi defăimarea, că învăţăturile Tale le-am păzit.

Zădarnic stau boierii şi mă clevetesc, că robul Tău se îndeletniceşte cu învăţăturile Tale.

Desfătare îmi sânt învăţăturile Tale şi poruncile Tale sânt povăţuitorii mei.

Sufletul meu e aruncat la pământ, ridică-mă după făgăduinţa Ta!

Căile mele Ţi-am mărturisit şi m'ai auzit, învaţă-mă poruncile Tale!

Fă-mă să pricep calea legiuirilor Tale şi la minunile Tale voi cugeta.

† Intristarea istoveşte sufletul meu: întăreşte-mă după cuvântul Tău!

Depărtează dela mine calea minciunii şi dăruieşte-mi să urmez legea Ta!

Calea adevărului mi-am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Lipitu-m'am de învăţăturile Tale, nu lăsa, Doamne, să fiu ruşinat!

Pe calea poruncilor Tale voi alerga, că prin ele ai desfătat inima mea.

Invaţă-mă, Doamne, calea legilor Tale şi mă voi ţine pururea de dânsa.

Dă-mi pricepere să înţeleg legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Povăţueşte-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta e dorirea mea.

† Pleacă inima mea la învăţăturile Tale, iară nu la dorinţa de câştig.

Abate ochii mei dela deşertăciuni şi mă înviorează în căile Tale!

Implineşte făgăduinţa dată robului Tău, pentru frica ce o am înaintea Ta.

Depărtează dela mine ocara ce mă întristează, că judecăţile Tale sânt bune.

Iată, am dorit să împlinesc poruncile Tale, înviorează-mă cu dreptatea Ta!

Să vie peste mine mila Ta, Doamne, şi mântuirea Ta după făgăduinţa Ta.

Şi voi da răspuns celor ce mă ocărăsc, că nădăjduesc în cuvântul Tău.

Nu lua de tot cuvântul adevărului din gura mea, că judecăţile Tale sânt nădejdea mea.

Păzi-voi legea Ta pururea, în veac şi în veacul veacului.

Umbla-voi întru lărgime, că poruncile Tale le-am căutat.

Inaintea regilor voi spune învăţătura Ta şi nu mă voi ruşina.

Desfăta-mă-voi întru poruncile Tale, pentrucă foarte, foarte-mi sânt iubite.

Ridica-voi mânile mele la poruncile Tale, pe care le iubesc şi la legile Tale voi cugeta.

Adu-Ţi aminte de cuvântul dat robului Tău, în care mi-ai poruncit să nădăjduesc.

Aceasta mă mângâie la vreme de necaz, că cuvântul Tău îmi dă viaţă.

Cei mândri m'au batjocorit peste măsură, dar dela legea Ta nu m'am abătut.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac şi m'am mângâiat, Doamne!

† Mâhnirea mă cuprinde când văd pe cei răi care părăsesc legea Ta!

Ivăţăturile Tale erau cântecele mele prin locurile pribegiei mele.

Şi noaptea mi-aduceam aminte de numele Tău şi păzeam legea Ta, Doamne!

Aceasta se petrecea cu mine, pentrucă păzeam poruncile Tale.

Zis-am: Partea mea, Doamne, e să păzesc cuvintele Tale.

Din toată inima mă rog feţei Tale, miluieşte-mă după cuvântul Tău!

Cercetatu-mi-am cărările mele şi mi-am îndreptat paşii spre învăţăturile Tale.

Grăbitu-m'am şi n'am pregetat, să împlinesc poruncile Tale.

Laţurile celor răi m'au vânat, dar legea Ta n'am uitat.

In miezul nopţii m'am sculat să Te slăvesc, pentru judecăţile Tale cele drepte.

† Părtaş sânt cu toţii cei ce se tem de Tine şi cu cei ce păzesc poruncile Tale.

De mila Ta, Doamne, e plin pământul, învaţă-mă să păzesc poruncile Tale.

Făcut-ai bine robului Tău, după făgăduinţa Ta, Doamne!

Invaţă-mă buna pricepere şi înţelepciunea, căci cred în poruncile Tale.

Inainte de a suferi am păcătuit, dar acum păzesc cuvântul Tău.

Bun şi binefăcător eşti, Doamne, învaţă-mă legile Tale.

Trufaşii născocesc minciuni împotriva mea, eu însă cu toată inima păzesc poruncile Tale.

Inima lor e nesimţitoare ca seul, iar eu mă mângâi cu legea Ta.

Bine e că m'ai smerit, căci am învăţat să păzesc legea Ta.

Mai scumpă-mi este legea gurii Tale decât mii de comori de aur şi de argint.

Slavă... Şi acum... După aceea ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Incă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag. 3.

In urmă începem a doua stare pe glasul al 5-lea; iar după fiecare stih zicem: Miluieşte pe robul Tău.

† Mâinile Tale m'au făcut şi m'au zidit, înţelepţeşte-mă şi voi învăţa poruncile Tale!

Cei ce se tem de Tine se bucură când mă văd, căci în făgăduinţele Tale nădăjduesc.

Cunoscut-am, Doamne, că judecăţile Tale sânt drepte şi că după dreptate m'ai pedepsit.

Fie dar mila Ta mângâierea mea, precum ai făgăduit robului Tău.

Să vie peste mine îndurările Tale şi voi trăi, căci legea Ta este mângâierea mea.

Ruşinaţi să fie trufaşii ce fără vină mă apasă, căci învăţăturile Tale le cercetez.

Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc învăţăturile Tale.

Fie inima mea fără prihană sub povaţa poruncilor Tale, ca să nu fiu ruşinat.

Sufletul mi se istoveşte în aşteptarea ajutorului Tău, dar în făgăduinţa Ta nădăjduesc mereu.

Păenjenitu-mi-s'au ochii aşteptând făgăduinţa Ta şi mi zic: Când oare mă voi mângâia?

† Ajuns'am ca o piele pusă la fum, dar legile Tale nu le-am uitat.

Câte sânt oare zilele robului Tău şi când vei osândi oare pe prigonitorii mei?

Spusu-mi-au călcătorii de lege bârfeli, dar nu sânt ca legea Ta, Doamne.

Toate poruncile Tale sânt adevăr. Ajută-mi că pe nedrept sânt prigonit.

Puţin de nu m'au şters de pe pământ, dar poruncile Tale nu le-am părăsit.

Dărueşte-mi viaţă după mila Ta şi învăţăturile Tale voi păzi.

Pentru vecie, Doamne, cuvântul Tău a întărit cerurile.

Tu ai întemeiat pământul şi rămâne, adevărul Tău rămâne din neam în neam.

Prin porunca Ta până azi toate se ţin, că toate sânt slugile Tale.

De n'ar fi fost legea Ta mângâierea mea, aş fi pierit în necazurile mele.

Niciodată nu voi uita poveţile Tale, căci prin ele-mi dai viaţa.

† Al Tău sânt eu, mântueşte-mă, că poruncile Tale am căutat.

Necredincioşii mă pândesc să mă piardă, iar eu cercetez învăţăturile Tale.

La toată desăvârşirea am văzut sfârşire, numai porunca Ta sfârşit nu are.

Cât am iubit legea Ta, Doamne, toată ziua ea-i gândirea mea.

Căci mă face mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi niciodată nu mă părăseşte.

Ajuns-am mai învăţat decât toţi învăţătorii mei, pentrucă învăţăturile Tale sânt gândirea mea.

Mai priceput decât cei bătrâni am ajuns, pentrucă păzesc poruncile Tale.

Dela toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să urmez cuvintele Tale.

† Dela judecăţile Tale nu m'am abătut, că Tu eşti învăţătorul meu.

Cât de dulci sânt cuvintele Tale pentru gâtlejul meu! Pentru gura mea ele-s mai dulci ca mierea.

Poruncile Tale mă fac priceput, pentru aceea am urît toată calea cea mincinoasă.

Cuvântul Tău e făclie picioarelor mele şi lumină pentru cărările mele.

Jurat-am să păzesc judecăţile Tale cele drepte şi mă voi ţine de jurământul meu.

Intristat sânt peste măsură, Doamne, viază-mă după cuvântul Tău!

Binevoeşte, Doamne, a primi jertfa de bună voie a gurii mele şi mă învaţă judecăţile Tale.

Sufletul mi-i pururea în primejdie, dar legea Ta n'am uitat.

Ceilalţi nelegiuiţi curse mi-au întins, dar dela poruncile Tale n'am rătăcit.

Moştenit-am pe vecie învăţăturile Tale, că ele-s bucuria inimii mele.

† Pus-am gând în inima mea să păzesc poruncile Tale, că aceasta aduce răsplata veşnică.

Născocirile omeneşti le urăsc, iar legea Ta o iubesc.

Tu eşti adăpostul şi scutul meu şi în cuvântul Tău nădăjduesc eu.

Depărtaţi-vă dela mine cei nelegiuiţi, că voi păzi poruncile Dumnezeului meu.

Sprijineşte-mă după cuvântul Tău ca să trăesc şi nu lăsa să fiu ruşinat în nădejdea mea.

Ajută-mi şi mă voi mântui şi pururea voi lua aminte la legile Tale.

Dispreţuit-ai pe toţi cei ce se depărtează de legea Ta, că născocirile lor sânt mincinoase.

Ca sgura ai măturat pe cei răi de pe pământ, deaceea am iubit învăţăturile Tale.

De frica Ta mi se încrâncenă carnea şi mă tem de judecăţile Tale.

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da celor ce-mi fac strâmbătate!

Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău, ca să nu mă nedreptăţească cei mândri.

Ochii mi se sting aşteptând mântuirea Ta şi dreptatea ce mi-ai făgăduit.

Fă milă cu robul Tău după bunătatea Ta şi mă învaţă legiuirile Tale.

Robul Tău sânt eu, înţelepţeşte-mă ca să pricep învăţăturile Tale.

† Venit-a vremea să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Eu însă am iubit poruncile Tale mai mult decât aurul şi pietrele scumpe.

Deaceea la învăţăturile Tale am alergat şi toată calea nedreaptă am urît.

Minunate-s învăţăturile Tale! Deaceea le cercetează sufletul meu.

Descoperirea cuvintelor Tale luminează şi dă înţelepciune celor nevinovaţi.

Gura mea am deschis şi am suspinat, că de poruncile Tale am însetat.

Slavă... Şi acum... După aceea ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Incă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul Duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag. 3.

In urmă începem a treia stare, glasul al 3-lea; iar după fiecare stih zicem: Numele Tău, Aliluia.

† Caută spre mine și mă miluește cum cauți spre cei ce iubesc numele Tău.

Intărește pașii mei să urmeze cuvântul Tău și să nu mă stăpânească nicio fărădelege.

Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale.

Fă să strălucească fața Ta peste robul Tău, și mă învață legiuirile Tale.

Râuri de apă varsă ochii mei, pentrucă nu se păzește legea Ta.

Drept ești, Tu, Doamne, și drepte sânt judecățile Tale!

Invățăturile date de Tine sânt dreptate și întru totul prea adevărate.

Topitu-m'am de râvnire văzând că vrăjmașii Tăi nesocotesc învățăturile Tale.

Cuvântul Tău e lămurit și curat și robul Tău l-a iubit și l-a prețuit.

† Mic și neluat în seamă am fost, dar legile Tale nu le-am uitat

Dreptatea Ta e dreptate în veac și legea Ta e adevărul curat.

Necazuri și nevoi de mă împresoară, poruncile Tale sânt mângâierea mea.

Dreptatea învățăturilor Tale e veșnică, dă-mi înțelepciune și voi trăi.

Chematu-Te-am din toată inima mea, auzi-mă, Doamne, și voi păzi așezămintele Tale.

Către Tine am strigat, mântuește-mă și voi urma legiuirile Tale.

Până nu răsar zorile Te chem, căci în cuvântul Tău nădăjduesc.

Înainte de straja dimineței deschid ochii mei, ca să-i adâncesc în învățăturile Tale.

† Auzi, Doamne, glasul meu, după bunătatea Ta și după voința Ta dărueste-mi viață.

Apropiatu-s'au cei ce cugetă vicleşuguri şi dela legea Ta s'au depărtat.

Aproape eşti şi Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sânt adevăr.

Dela început învăţăturile Tale le-am cunoscut, că pe totdeauna le-ai întemeiat.

Vezi strâmtorarea mea şi mă izbăveşte, că legea Ta n'am uitat.

Ia-mi partea şi mă apără; după cuvântul Tău mă înviorează.

Departe este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n'au căutat.

Multe-s îndurările Tale, Doamne, dărueşte-mi viaţă, după făgăduinţele Tale.

Mulţi sânt cei ce mă prigonesc şi mă necăjesc, dar dela învăţăturile Tale nu m'am abătut.

Văzut-am pe vânzătorii ticăloşi şi m'am scârbit, că cuvintele Tale nu le păzesc.

Vezi cât iubesc poveţile Tale, Doamne, viază-mă după bunătatea Ta.

Adevărul e temelia cuvintelor Tale şi toată hotărîrea judecăţilor Tale e veşnică.

† Boierii mă prigonesc în zadar, că numai de judecăţile Tale mă tem.

Bucuratu-m'am de cuvintele tale, ca unul ce dă de avuţie multă.

Minciuna o urăsc şi o dispreţuiesc, iară legea Ta o iubesc.

De şapte ori în zi Te laud, Doamne, pentru judecăţile Tale cele drepte.

Cei ce iubesc legea Ta de multă pace se vor bucura şi nimica nu-i va împiedeca.

În ajutorul Tău, Doamne, nădăjduesc şi poruncile Tale le împlinesc.

Sufletul meu urmează învăţăturile Tale şi le iubeşte mai presus de toate.

Păzit-am, Doamne, poruncile şi legile Tale şi toate căile mele sânt înaintea Ta.

Rugăciunea mea, Doamne, ajungă la Tine; înţelepţeşte-mă după făgăduinţa Ta.

La Tine să străbată cererea mea şi mă izbăveşte după cuvântul Tău.

Laudă-Ţi vor rosti buzele mele, că m'ai învăţat poruncile Tale.

Limba mea va vesti cuvântul Tău, că toate poruncile Tale sânt drepte.

Să-mi vie mâna Ta, Doamne, în ajutor, că poruncile Tale am ales.

Dorit-am, Doamne, mântuirea Ta şi legea Ta este desfătarea mea.

† Viu va fi sufletul meu şi Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie.

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Şi îndată se cântă Binecuvântările înmormântării pe glasul al 5-lea.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale.

Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă; eu sânt oaia cea pierdută, chiamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte mei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor; Aceluia cu deadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă deslegarea datoriilor.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri, toţi care întru viaţă Crucea ca jugul aţi luat şi Mie Mi-aţi urmat cu credinţă, veniţi de luaţi darurile care am gătit vouă şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sânt, măcar deşi port ranele păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta şi moştenirea cea dorită dărueşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetăţean raiului.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cela ce cu mâna dintru nefiinţă m'ai zidit, şi cu chipul Tău cel dumnezeesc m'ai cinstit; iar pentru călcarea poruncii iarăşi m'ai întors în pământ, din carele am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robul Tău, şi-l aşează în rai, unde cetele sfinţilor, Doamne, şi drepţii ca luminătorii strălucesc; pe adormitul robul Tău odihneşte-l, trecându-i lui toate greşalele.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu bună credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti, Părinte fără de început, Fiule, cel dimpreună fără de început şi Duhule cel dumnezeesc; luminează-ne pe noi, care cu credinţă slujim Ţie, şi ne scoate din focul cel veşnic.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, Curată, ceeace ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor, că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie, Dumnezeule, de trei ori.

Apoi diaconul sau preotul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag. 3. Iară după vozglas cântăm acest tropar, glasul al 5-lea.

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robul tău, şi-l sălăşluieşte pe dânsul în curţile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greşalele lui, cele de voie şi cele fără de

voie, şi toate cele întru neştiinţă şi întru ştiinţă, iubitorule de oameni.

Slavă...

Şi toate cele întru neştiinţă şi întru ştiinţă, iubitorule de oameni.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, şi printr'însa fii luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule.

După Psalm Canonul lui Teofan, al cărui acrostih la Greci este acesta: Cânt celor răposaţi cântarea a şasea.

Pesna 1, glasul al 6-lea.

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urmele...

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Intru cămările cereşti vitejii mucenici pururea Te roagă pe Tine, Hristoase, pe acest credincios pe care l-ai mutat de pe pământ învredniceşte-l să dobândească bunătăţile cele veşnice.

Stih: Doamne, odihneşte cu drepţii pe adormitul robul Tău.

Cel ce ai înfrumuseţat toate, pe mine omul, făptură amestecată între smerenie şi între mărire m'ai zidit. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Slavă...

Locuitor şi lucrător al raiului din început m'ai rânduit; iară călcând porunca Ta m'ai izgonit. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce din coastă a zidit dintâi pe Eva strămoaşa noastră, din prea curatul tău pântece s'a îmbrăcat cu trup, prin carele tăria morţii, Preacurată, a stricat.

Pesna 3

Irmos

Nu este sfânt precum tu, Doamne, Dumnezeul meu, carele ai înălţat crucea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

După lege s'au nevoit mucenicii Tăi, Dătătorule de viaţă, şi cu cunună de biruinţă împodobindu-se, mijlocesc celui ce ntru credinţă s'a săvârşit mântuire veşnică.

Învăţatu-m'ai mai întâi cu multe minuni şi semne pe mine rătăcitul, iară mai în urmă Însuţi umilindu-Te, ca un îndurat, căutându-mă, m'ai aflat şi m'ai mântuit.

Slavă...

Pe cel ce a venit la Tine din stricăciunea cea nestătătoare a celor trecătoare, întru locaşurile cele veşnice, învredniceşte-l, Bunule, cu bucurie a vieţui, îndreptându-l prin credinţă şi prin har.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Nimeni nu este fără de prihană, precum Tu Preacurată Maica lui Dumnezeu; că Tu singură ai zămislit în pântece pe adevăratul Dumnezeu cel veşnic, Carele a stricat puterea morţii.

Apoi diaconul sau preotul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag. 3.

Iar după vozglas, Sedelna, glasul al 6-lea.

Cu adevărat deşărtăciune sânt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se turbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: Când do-

bândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sânt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acest mutat dela noi, odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă lăsa pe mine; ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă mântueşte.

Pesna 4.

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeul şi Domnul...

Arătând cunoştinţa înţelepciunii celei mai bune şi a bunătăţii celei mult desăvârşite pentru daruri, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Pe acesta ce s'a mutat la Tine, Hristoase, învredniceşte-l a dobândi slava Ta cea negrăită, unde este locaşul celor ce se veselesc şi glasul curatei bucurii.

Slavă...

Pe cel mutat de pe pământ, care laudă puterea Ta cea dumnezeească, primeşte-l, făcându-l fiu luminii, şi curăţeşte-l de ceaţa păcatului, mult îndurate.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Locaş prea curat, Biserică cu totul fără prihană, chivot prea sfânt, loc fecioresc de sfinţenie, pe Tine frumuseţea lui Iacov te-a ales Stăpânul.

Pesna 5.

Irmos: Cu dumnezeească strălucirea Ta...

Ca o jertfă sfinţită şi ca o pârgă a firii omeneşti aducându-se mucenicii lui Dumnezeu Celui slăvit, nouă pururea ne mijlocesc mântuire.

Vieţii cereşti şi împărţirii darurilor învredniceşte, Doamne, pe credinciosul robul Tău cel adormit, dându-i deslegare de păcate.

Slavă...

Cela ce singur eşti din fire făcător de viaţă, şi adâncul cel neurmat al bunătăţii cu adevărat, pe acesta ce s'a săvârşit învredniceşte-l Impărăţiei Tale, Indurate, Unule cela ce eşti fără de moarte.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Tărie şi cântare şi mântuire s'a făcut celor pierduţi, Cel ce s'a născut din Tine, Stăpâna lumii, Carele a izbăvit din porţile iadului pe cei ce cu credinţă Te fericesc pe Tine.

Pesna 6

Irmos

Marea vieţii văzându-se înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ţie: Scoate din stricăciune viaţa mea mult milostive.

Pe cruce fiind răstignit ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule; pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe acesta de s'a mutat la Tine odihneşte-l.

Când vei veni întru slava Ta cea negrăită să judeci înfricoşat toată lumea, binevoieşte, Izbăvitorule, pe nori luminat să Te întâmpine credinciosul robul Tău, pe carele l-ai luat de pe pământ.

Slavă...

Izvor de viaţă eşti, Stăpâne, Carele cu bărbăţie dumnezeească deslegi pe cei

ferecaţi; pe robul Tău acesta, ce cu credinţă a venit la Tine, aşează-l în desfătarea raiului.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

In pământ ne-am întors călcând porunca lui Dumnezeu cea sfântă, iar prin Tine, Fecioară, la cer de pe pământ ne-am înălţat, scuturând stricăciunea morţii.

Apoi diaconul sau preotul ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Incă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag 3. Iar după vozglas, condacul, glasul al 8-lea.

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu însuţi eşti fără de moarte Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iară pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaş pământ vom merge, precum ai poruncit Cela ce m'ai zidit şi

mi-ai zis: că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea deasupra gropii cântarea, Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase...

Pesna 7

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Mucenicii fiind deslegaţi cu sângele Tău de călcarea poruncii celei dintâi, şi stropindu-se cu sângele lor, arătat au închipuit junghierea Ta. Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe moartea cea semeaţă o ai omorît, Cuvinte începătorule de viaţă, primeşte deci acum şi pe acesta ce în credinţă a adormit, care cântă şi zice Ţie Hristoase: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Cela ce m'ai însufleţit pe mine omul cu suflarea cea dumnezeească, Doamne atotputernice, pe acest mutat învredniceşte-l, Stăpâne, împărăţiei Tale, ca să-Ţi cânte Ţie, Mântuitorule: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum.... a Născătoarei de Dumnezeu.

Mai presus de toată făptura Te-ai făcut, Preanevinovată, zămislind pe Dumnezeu, Carele a sfărâmat porţile morţii şi a frânt încuietorile. Pentru aceasta, Curată, pe tine cu cântări te slăvim credincioşii, ca pe Maica lui Dumnezu.

Pesna 8

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorît tinerilor...

Tărie arătând vitejilor, cu cununi de biruinţă v'aţi înfrumuseţat, mucenici ai lui Hristos, purtători de lupte, strigând: Pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioşii ce în sfinţenie au părăsit viaţa şi s'au mutat la Tine, Stăpânul, primeşte-i cu blândeţe, odihnindu-i ca un îndurat, pe cei care Te prea înalţă întru toţi vecii.

Slavă...

Binevoieşte acum, Mântuitorule, ca toţi cei mai nainte adormiţi să se sălăşluiască în pământul celor blânzi, îndreptând prin credinţa către Tine şi prin dar pe cei care Te prea înalţă întru toţi vecii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Prea fericită, Te fericim toţi pe Tine, care ai născut pe Cuvântul cel cu adevărat fericit, Carele pentru noi s'a întrupat şi pentru aceasta îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Pesna 9

Irmos:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta oştile îngereşti; iar prin Tine, Prea curată, s'a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe care slăvindu-l cu oştile cereşti, pe Tine Te fericim.

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor, şi spre dragostea Ta cu căldură i-ai înălţat mai nainte închipuind acestora, odihna cea cu adevărat neclătită a bunurilor viitoare, de care învredniceşte, Bunule, şi pe credinciosul ce s'a mutat de aicea.

Strălucirea Ta cea luminoasă şi dumnezeească binevoieşte, Hristoase, să o dobândească acesta ce cu credinţă s'a mutat, dăruindu-i odihnă, ca un singur îndurat, în sânurile lui Avraam, şi învrednicindu-l fericirii celei veşnice.

Slavă...

Cela ce eşti din fire bun şi milostiv, voitor de milă şi adâncul îndurării, pe cel ce l-ai mutat din locul acesta al răutăţii şi din umbra morţii, Mântuitorule, aşează-l unde străluceşte lumina Ta.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu

Cort sfânt te cunoaştem pe Tine, Curată, chivot şi tabla legii harului, că prin Tine s'a dăruit iertarea celor îndreptaţi, cu sângele Celui ce s'a întrupat din pântecele Tău, ceeace eşti cu totul fără prihană.

Apoi diaconul sau preotul zice ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Incă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul, aşa cum s'a arătat la pag. 3.

Iar după vozglas cântăm idiomelele sfântului Ioan Damaschin:

Glas 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu grija? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sânt mai neputincioase decât umbra, toate mai înşelătoare decât visurile; într'o clipeală, pe toate acestea moartea le apucă. Ci în-

tru lumina feţei Tale Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţei Tale, pe cel ce l-ai ales, odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Glas 2:

Vai, câtă nevoie are sufletul când se desparte de trup! Vai, cât lăcrămează atuncea şi nu este cine să-l miluească pe dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în deşert se roagă; către oameni mânile întinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, adormitului să-i cerem odihnă dela Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Glas 3:

Toate sânt deşertăciuni cele omeneşti câte nu rămân după moarte. Nu rămâne bogăţia, nu ne însoţeşte mărirea. Că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos Celui fără de moarte să-I strigăm: Pe acesta ce s'a mutat dela noi odihneşte-l unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Glas 4:

Unde este desmierdarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul şi argintul? Unde este

mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sânt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Impăratului celui fără de moarte: Doamne, veşnicilor Tale bunătăţi învredniceşte pe acesta ce s'a mutat dela noi, odihnindu-l întru fericirea cea neîmbătrânită:

Glas 5:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: Eu sânt pământ şi cenuşă. Şi iarăşi m'am uitat în mormânturi şi am văzut oase goale şi am zis: Oare cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău:

Glas 6:

Incepătură şi stat mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare; că voind din cea nevăzută şi din cea văzută să-mi alcătueşti fire vie, din pământ trupul mi-ai zidit şi mi-ai dat suflet cu însuflarea Ta cea dumnezeească şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta Hristoase, pe robul Tău în laturea celor vii şi în corturile drepţilor odihneşte-l.

Glas 7:

După chipul şi după asemănarea Ta zidind dintru început pe om, l-ai pus în rai să stăpânească peste făpturile Tale;

iară prin zavistia diavolului fiind amăgit s'a împărtăşit mâncării, călcător poruncilor Tale făcându-se. Pentru aceasta iarăşi în pământ, dintru carele a fost luat, l-ai osândit să se întoarcă, Doamne, şi să-şi ceară odihnă.

Glas 8:

Plâng şi mă tânguesc când gândesc la moarte şi văd în mormânturi zăcând frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu, grozavă, neslăvită şi fără de chip. O minune! Ce taină este aceasta ce s'a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, după porunca lui Dumnezeu, precum este scris, a celui ce dă adormitului odihnă.

Apoi Fericirile pe glasul al 6-lea:

Intru împărăţia Ta când vei veni pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe tâlharul l-ai făcut întâi, Hristoase, cetăţean raiului, carele a strigat Ţie pe cruce: Pomeneşte-mă! Pocăinţii aceluia învredniceşte-mă şi pe mine nevrednicul.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Cela ce stăpâneşti viaţa şi moartea, în locaşurile sfinţilor odihneşte pe acesta ce l-ai mutat din ceste trecătoare şi mă pomeneşte când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi făcătoarii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Cela ce stăpâneşti sufletele şi trupurile, întru a cărui mână este suflarea noastră, mângâierea celor întristaţi, odihneşte în laturea drepţilor pe acesta ce l-ai mutat.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că acelora este împărăţia cerurilor.

Hristos să te odihnească în laturea celor vii şi uşile raiului să-ţi deschidă şi moştean împărăţiei Sale să te arate şi iertare să-ţi dăruiască de cele ce ai greşit în viaţă, iubitorule de Hristos.

Fericiţi veţi fi, când vă vor ocărî pe voi şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Să mergem şi să vedem în mormânturi, că oase goale este omul, mâncare viermilor şi stricăciune şi să cunoaştem ce este bogăţia, frumuseţea, tăria şi podoaba.

Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Să auzim că strigă Atotţiitorul: Vai de cei ce cearcă să vadă ziua cea înfricoşată a Domnului! Că aceea este întunerec, că cu foc va să lămurească toate.

Slavă...

Tatălui mă închin, Celui cu naştere fără de început şi cu purcedere, Celui ce a născut; pe Fiul slăvesc, Cel ce s'a născut; laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu

Cum izvorăşti lapte din pieptul Tău, Fecioară? Cum hrăneşti pe Hrănitorul făpturii? Precum ştie Cel ce a izvorît apă din piatră, izvoare de ape poporului celui însetat, precum este scris.

Apoi prochimen glas al 6-lea:

Fericită este calea în care mergi astăzi, sufletе, că ţi s'a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Către Tine, Doamne, voi striga.

Apostolul

Din cartea întâia cea către Tesaloniceni a sfântului Apostol Pavel, cetire.

(Cap. IV, 13-17)

Fraţilor, nu voiesc să nu ştiţi voi de cei ce au răposat, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care n'au nădejde. Pentrucă de credem că Iisus a murit şi a înviat, tot aşa să credem că Dumnezeu pe cei adormiţi în credinţa lui Iisus îi va aduce să fie cu El. Aceasta vă grăim după cuvântul Domnului; că noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom întrece pe cei răposaţi, căci însuşi Domnul, după vestirea dată de un arhanghel şi de trâmbiţa lui Dumnezeu, se va pogorî din cer, şi cei morţi în credinţa lui Hristos vor învia întâi; după aceea noi cei vii, care vom fi rămaşi până atuncea, ne vom răpi împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul.

Aliluia, pe glas al 6-lea.

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Evanghelia dela Ioan (cap. V, 24-30)

Zis'a Domnul către Evreii care veniseră la Dânsul: Adevărul adevărat vă grăesc: Cel ce ascultă cuvintele mele şi crede în Cel ce m'a trimis, are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci a trecut din moarte în viaţă. Adevărul adevărat vă grăesc, că va veni vremea şi a şi venit, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia; căci precum Tatăl are viaţă în sine aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine, şi I-a dat Lui stăpânire să facă şi judecată, pentrucă este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta, căci vine ceasul, în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi vor ieşi cei ce au făcut fapte bune în învierea vieţii, iar cei ce au făcut fapte rele în învierea judecăţii. Nu pot eu să fac dela Mine nimic. Cum aud, aşa judec, şi judecata mea este dreptă, căci nu caut voia mea, ci voia Tatălui Celuia ce m'a trimis.

Preotul zice ectenia: Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta. Incă ne rugăm pentru odihna sufletului robului lui Dumnezeu... şi celelalte după cum s'a arătat mai sus. După terminarea acestora zice arhiereul sau proestosul de va fi, rugăciunea: Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul... cu glas tare, venind aproape de

trup, împreună cu dânsul şi ceilalţi preoţi.

Se cuvine a şti, că până când diaconul zice ecteniile, fiecare din preoţi citeşte la rândul său în taină rugăciunea de mai sus, aproape de trup.

Apoi rugăciunile acestea care se citesc de arhiereu; iar nefiind arhiereu se zice de preot.

Doamne Dumnezeul nostru, cela ce cu înţelepciunea Ta cea negrăită ai făcut pe om din ţărână şi l-ai închipuit întru podoabă şi frum seţe şi l-ai înfrumuseţat ca pe o cinstită şi cerească făptură, spre cuvântare de mărire şi buna cuviinţă a slavei şi a împărăţiei Tale, ca să-l aduci pe el după chip şi după asemănare; dar călcând porunca învăţăturii Tale, şi împărtăşit fiind chipului şi nepăzindu-l, şi pentru aceasta ca să nu fie fără de moarte răutatea, cu iubire de oameni ai porıncit împreunării şi amestecării acesteea şi negrăitei tale legături acesteea, ca un Dumnezeu al părinţilor noştri, prin vrerea Ta cea dumnezeească să se taie şi să se risipească; şi sufletul să se mute acolo, de unde şi fiinţa şi-a luat, până la obştească înviere, iar trupul să se risipească întru acelea dintru care este şi alcătuit. Pentru aceasta ne rugăm Ţie, Părintelui celui fără

de început, şi Unuia-Născut Fiului Tău, şi prea Sfântului şi celui deofiinţă şi făcătorului de viaţă Duhului Tău, să nu treci zidirea Ta să fie înghiţită de piericiune. Ci trupul să se risipească în pământ dintru care este şi lacătuit, iar sufletul să se aşeze în ceata drepţilor. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, să biruiască mila Ta cea nemăsurată şi iubirea de oameni cea neasemănată; şi de a căzut robul tău acesta sub blestemul tatălui său, sau al maicii sale, sau sub blestemul său, sau pe vreunul din preoţi a amărît şi dela dânsul a luat legătură nedeslegată sau în grea afurisanie dela arhiereu a căzut şi prin nebăgare de seamă şi prin lene n'a dobândit iertare, iartă-l pe acesta prin mine păcătosul şi nevrednicul robul Tău. Şi trupul lui îl desleagă în pământul din care a fost alcătuit; iară sufletul lui îl aşează în corturile sfinţilor. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, cela ce ai dat această putere sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli, ca să dea iertare păcatelor şi ai zis: „Oricâte veţi lega şi veţi deslega, să fie legate şi deslegate", şi printr'înşii şi nouă păcătoşilor ne-ai dăruit această putere, desleagă pe adormitul robul Tău (N) de păcatul cel sufletesc şi trupesc, şi să fie iertat şi în veacul cel de acum şi în cel ce va să fie. Pentru rugăciunile Preacuratei şi puri-

rea Fecioarei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Altă rugăciune asemenea.

Stăpâne mult milostive, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, cela ce după sfânta Ta înviere din morţi cea de a treia zi, cu darul Tău, ai binevoit a da sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli cheile împărăţiei cerurilor şi de a lega şi deslega păcatele oamenilor, ca să fie legate şi în cer câte de dânşii pe pământ s'au legat, aşijderea să fie deslegate şi în cer câte de dânşii pe pământ s'au deslegat. Cela ce ne-ai învrednicit şi pe noi smeriţii şi nevrednicii robii Tăi prin iubirea Ta de oameni cea negrăită, să fim următori tot aceluiaş prea sfânt dar şi har, ca şi noi asemenea să legăm şi să deslegăm cele ce se întâmplă întru poporul Tău, Insuţi prea bunule Impărate, prin mine smeritul şi nevrednicul robul Tău, iartă robului Tău (N) orice a greşit întru această viaţă ca un om şi lasă lui toate câte cu cuvântul sau cu lucrul sau cu gândul a greşit, deslegându-i şi legătura care este pusă asupra lui ori în ce chip ar fi; cu care însuşi de sine, din răpire, sau din altă pricină oarecare s'a legat pe sine, sau dela arhiereu sau dela

altcineva prin invidia şi prin împreună lucrarea vicleanului a suferit o aiunecare ca aceasta; binevoieşte ca un singur bun şi mult milostiv, sufletul lui să se aşeze cu sfinţii, care din veac Ţi-au plăcut Ţie, iară trupul să se dea firii celei zidite de Tine. Că bine eşti cuvântat şi prea slăvit în veci. Amin.

Şi vozglas zis de arhiereu sau de întâiul preot: Că Tu eşti învierea şi viaţa...

In urmă se face sărutarea şi cântăm aceste prosomii glasul al 2-lea: Când de pe lemn...

Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, mulţumind lui Dumnezeu; că acesta a ieşit din rudenia sa şi de mormânt se apropie, ne mai grijindu-se de cele deşarte şi de trupul cel mult pătimitor. Unde sânt acum rudele şi prietenii, că iată ne despărţim? Căruia să-i facă odihnă, Domnului să ne rugăm.

Ce despărţire este, o fraţilor! Ce tânguire, ce plângere în ceasul de acum! Deci veniţi să sărutăm pe cela ce puţin mai naînte a fost cu noi; că se dă gropii, cu piatră se acopere, întru întunerec se sălăşlu-

eşte, cu morţii se îngroapă; de toate rudeniile şi prietenii acum se desparte; căriua să-i facă odihnă, Domnului să ne rugăm.

Acum toată mărirea cea vicleană a deşertăciunii vieţii se desface; pentrucă sufletul lipsind din trup, lutul s'a negrit, vasul s'a stricat; fără glas, fără simţire, este mort, nemişcat; pe carele petrecându-l la groapă, să ne rugăm Domnului, să-i dea odihnă în veci.

Ce este viaţa noastră? Floare şi fum şi rouă de dimineaţă, cu adevărat. Deci veniţi la groapă să vedem aievea unde este frumuseţea trupului şi unde sânt tinereţele? Unde sânt ochii şi chipul trupului? Toate s'au vestejit ca iarba, toate s'au stins. Veniţi să cădem la Hristos cu lacrimi.

Mare plâns şi tânguire, mare suspin şi nevoie este despărţirea sufletului; iad şi pierzare este viaţa acestor trecătoare, umbră fără fiinţă, visul înşelăciunii, ce se arată ca o nălucă, chin al vieţii pământeşti. Să fugim departe de tot păcatul lumesc, ca să moştenim cele cereşti.

Văzând pe mort zăcând, toţi să gândim la scurtarea sfârşitului; că acesta trece ca fumul de pe pământ, ca floarea a înflorit, ca iarba s'a tăiat, cu pânză se înfă-

şură, cu pământ se acopere; pe care lăsându-l întunecat, lui Hristos să ne rugăm, ca să-i dea odihnă în veci.

Veniţi cei ce ne tragem din Adam să vedem pus în pământ pe cel după chipul nostru, carele pierzându-şi toată frumuseţea, topit în pământ, putere june viermilor, de întunerec stricat, cu pământ învelit; pe carele lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm ca să-i dea odihnă în veci.

Când va să se scoată sufletul din trup, cu putere de îngeri înfricoşaţi, uită toate rudenile şi cunoscuţii şi se îngrijeşte de cele ce vor să fie, de deşărtăciuni, şi de cele ale trupului celui mult pătimitor, cum va sta înaintea judecăţii; atuncea pe Judecătorul rugând, toţi să cerem, ca să-i ierte Domnul cele ce a lucrat.

Veniţi, fraţilor, la groapă, să vedem ţărâna şi praful, din care ne-am zidit. Unde mergem acum? Şi ce ne-am făcut? Cine este săracul sau bogatul? Cine este stăpânul? Sau cine este slobodul? Au nu sânt toţi cenuşă? Frumuseţea chipului a putrezit, şi toată floarea tinereţelor o a veştejit moartea.

Adevărat toate dulceţile şi cele mărite ale vieţii sânt deşertăciune şi stricăciune, căci toţi vom lipsi, toţi vom muri: împăraţii şi boierii, judecătorii şi cei puternici, bogaţii şi săracii, şi toată firea omenească, că cei ce oarecând erau în viaţă, acum s'au pus în gropi; pentru care să ne rugăm Domnului spre a-i odihni.

Toate organele trupului acum netrebnice se văd, cele ce puţin mai nainte erau mişcătoare, tote sânt nelucrătoare, moarte, nesimţitoare; că ochii au apus, picioarele s'au legat, mânile au încetat şi auzul cu dânsele; limba cu tăcerea s'a îngrădit, gropii se dau; cu adevărat deşărtăciune sânt toate cele omeneşti.

Mântueşte pe cei ce nădăjduesc întru Tine, Maica Soarelui celui neapus, Născătoare de Dumnezeu, şi fă milostiv pe prea bunul Dumnezeu cu rugăciunile Tale, rugămu-ne, ca să facă odihnă celui ce a răposat acum, unde odihnesc sufletele dreptilor, moştean bunătăţilor celor dumnezeeşti arată-l în locaşurile drepţilor, întru pomenirea cea veşnică, ceeace eşti cu totul fără prihană.

Slavă... glas al 6-lea.

Văzându-mă zăcând fără glas şi fără suflare, plângeţi toţi pentru mine, fraţilor şi prietenilor, rudeniile şi cunoscuţii, că ieri vorbeam cu voi şi fără veste mi-a venit asupră-mi înfricoşatul ceas al morţii. Ci veniţi toţi cei ce mă iubiţi şi mă sărutaţi cu sărutarea cea mai de pe urmă; că deacum nu voi mai umbla cu voi, nici voi mai vorbi! Că la Judecătorul mă duc, unde nu este făţărie; că sluga şi stăpânul împreună vor sta, împăratul şi ostaşul, bogatul şi săracul, întru asemenea cinste; că fiecare din faptele sale, sau se va mări sau se va ruşina. Ci vă rog pe toţi şi mă cucernicesc vouă să vă rugaţi neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru mine, ca să nu fiu rânduit, după păcatele mele la locul cel de muncă, ci să mă aşeze, unde este lumina vieţii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut, Hristoase, şi cu ale Inainte Mergătorului Tău, cu ale apostolilor, proorocilor, arhiereilor, cuvioşilor şi drepţilor şi cu ale tuturor sfinţilor, odihneşte pe robul Tău cel adormit.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Că a

Ta este împărăţia... şi troparele : Cu duhurile dreptţilor... ectenia, şi rugăciunea: Dumnezeul Duhurilor... lară după vozglas: Slavă... Şi acum... şi otpustul acesta:

Celce a înviat din morţi, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Prea curatei Maicii Sale, cu ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, cu ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi cu ale tuturor sfinţilor, sufletul robului Său (N) ce s'a mutat dela noi, în corturile dreptţilor să-l aşeze, în sânurile lui Avraam să-l odihnească, cu dreptţii să-l numere, iar pe noi să ne miluiască ca un bun şi de oameni iubitor.

Apoi zicem :

Veşnica pomenire ţie, vrednice de fericire şi pururea pomenite frate al nostru, de trei ori. Şi aşa ridicând trupul îl ducem la groapă cântând : Sfinte Dumnezeule... şi celelalte. După ce se pune trupul în groapă, preotul luând pământ cu lopata, aruncă cruciş deasupra trupului, zicând : Al Domnului este pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce locuesc într'însa. După aceea varsă peste trup candela, sau cenuşă de cădelniţă sau vinul zis paus ; şi aşa

acopere după datină groapa zicând încă troparele: Cu duhurile drepţilor... şi celelalte şi otpustul: Slavă lui Dumnezeu, Carele aşa a binevoit.

Notă. Această rânduială, precum s'a arătat mai sus, se cântă şi la femei şi la copiii ortodocşilor, ce sânt cu vârsta mai mari de şapte ani, schimbându-se la rugăciuni numai numele şi altceva nimic.

SLUJBA ÎNMORMÂNTĂRII PRUNCILOR

Preotul făcând ştiutul început, zicem Psalmul 90: Cela ce locueşti în ajutorul celui prea înalt... (pag. 5). Apoi: Aliluia pe glasul al 8-lea cu stihurile: Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne; şi: Şi pomenirea lui în neam şi în neam. Apoi troparele: Cela ce cu adâncul înţelepciunii... Slavă... Şi acum... a Născătoarei: Pe tine zid şi liman te avem... După acestea Psalmul 50: Mileşte-mă, Dumnezeule... şi îndată canonul acesta.

Pesna 1, glasul al 8-lea.

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat...

Pripeală: Doamne, odihneşte pe pruncul acesta.

Cuvinte al lui Dumnezeu, Carele ai sărăcit cu trupul şi ai binevoit a Te face prunc fără de schimbare, Te rugăm: aşează în sânurile lui Avraam pe pruncul ce l-ai luat.

Prunc Te-ai arătat Cela ce eşti mai nainte de toţi vecii şi pruncilor, ca un bun le-ai făgăduit împărăţia cerurilor, cu cari numără şi pe pruncul acesta.

Slavă...

Pe nevinovatul prunc, pe care l-ai luat, Hristoase Mântuitorule, mai nainte de cunoaşterea dulceţilor pământeşti, învredniceşte-l veşnicilor bunătăţi, ca un iubitor de oameni.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Ceeace negrăit ai născut înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui, tămăduieşte cumplita rană a sufletului meu, şi durerea inimii o linişteşte.

Pesna 3.

Irmos:

Doamne, Carele ai făcut cele deasupra crugului ceresc, şi ai zidit Biserica, Tu mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Cuvântule, Cela ce eşti prea desăvârşit, arătându-Te prunc desăvârşit, pe acest prunc ce n'a fost desăvârşit în vârstă, l-ai mutat la Tine; pe carele odihneşte-l cu drepţii, care au plăcut Ţie, unule Iubitorule de oameni.

Pe pruncul acesta nestricat, ce s'a răpit negustând din dulceţile lumeşti, Te rugăm, Indurate, bunătăţilor celor mai presus de lume arată-l părtaş, pentrucă l-ai mutat cu dumnezeeasca porunca Ta.

Slavă...

Cămărilor cereşti şi odihnei celei luminate şi cetei celei presfinţite a sfinţilor, Doamne, părtaş fă pe curatul pruncul acesta, pe care ai binevoit, Mântuitorule, a-l muta.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Lipsit de toate, alerg sub acoperemântul tău, Preacurată Stăpână, ajută-mi; că multă bogăţie de păcate am strâns şi sânt cu totul plin de sărăcia bunătăţilor.

Apoi irmosul. După acesta preotul zice ectenia: Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule... şi celelalte.

Apoi sedelna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşărtăciune sânt toate, şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se turbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sânt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acesta mutat dela noi odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Pesna 4.

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale...

Să nu plângem pe prunci, ci mai vârtos pe noi înşine, care păcătuim deapururea, să ne tânguim, ca să ne izbăvim de gheenă.

Lipsit-ai Stăpâne, pe pruncul acesta de desfătările pământeşti, ci ca un Judecător drept, învredniceşte-l pe dânsul de bunătăţile cele cereşti.

Slavă...

Locuitor raiului te va arăta, adevărat fericite pruncule, Cel ce te-a luat de pe pământ şi cu cetele sfinţilor te va împreuna.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu cu totul curată, te cunoaştem pe tine noi toţi cei luminaţi; că ai născut pe Soarele dreptăţii, pururea Fecioară.

Pesna 5.

Irmos: Pentru ce m'ai lepădat dela faţa Ta?...

Cu judecata Ta cea dreaptă mai nainte de a creşte desăvârşit, ai secerat ca pe o iarbă verde pe pruncul acesta, ce l-ai mutat, Doamne; ci luându-l pe acesta, Cuvinte, răsădeşte-l în muntele cel dumnezeesc al veşnicilor bunătăţi.

Ca pe o vlăstare tânără, sabia morţii venind, te-a tăiat pe tine cel ce n'ai luat cunoştinţă de dulceţile lumeşti, o fericite! Ci iată Hristos îţi deschide ţie porţile

cereşti, numărându-te între aleşii Săi ca un Îndurat.

Slavă...

Nu mă plângeţi pe mine, că n'am făcut nimic vrednic de plâns; ci mai vârtos pe voi cei ce păcătuiţi, pururea plângeţi-vă, rudelor şi prietenilor, strigă pruncul cel mort, ca să nu luaţi ispita muncii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Eu însumă mă desnădăjduesc, când privesc la mulţimea faptelor mele; iară când iau aminte la Tine ceeace mai presus de minte ai născut pe Domnul, Maica lui Dumnezeu, mă liniştesc cu nădejdea; că pe tine singură folositoare te-am câştigat.

Pesna 6.

Irmos:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul şi Lui voi spune întristările mele, că s'a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s'a apropiat de iad; şi ca Ionà mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Ca un prunc în iesle Te-ai pus şi Te-ai dat în braţele bătrânului, Cela ce plăsmueşte pe prunci în pântece, şi mai nainte de a ajunge la creşterea cea desăvârşită, pe acesta ce l-ai mutat la viaţă; pentru aceasta cu bună mulţumită, pe Tine Te slăvim.

Zis-ai apostolilor, Cuvinte: Lăsaţi pruncii să vină la Mine; că unora ca acestora este împărăţia Mea îngăduită. Deci pe pruncul acesta mutat la Tine, învredniceşte-l luminiii Tale.

Slavă...

Lipsit-ai pe pruncul acesta de bunătăţile cele pământeşti, ca să-l arăţi pe dânsul iarăşi părtaş bunătăţilor Tale celor cereşti, carele încă n'a călcat porunca Ta cea dumnezeească. Slăvim adâncul cel nemăsurat al judecăţilor Tale, Bunule.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Pe Tine Te avem zid de scăpare şi sufletelor mântuire desăvârşită şi desfătare întru scârbe, Fecioară, şi de lumina ta pururea ne bucurăm; pentru care Stăpână, şi acum, de chinuri şi de nevoi ne mântueşte.

Apoi Irmosul şi ectenia: Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule... şi celelalte şi otpustul.

Apoi condac, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sântem zidiţi şi întru acelaş pământ vom merge, precum ai poruncit Cela ce m'ai zidit şi mi-ai zis: Că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea deasupra gropii cântare, Aliluia.

Apoi şi aceste icoase:

Nu este nimic mai cu jale pentru o mamă, nici mai întristător pentru un tată, decât când îşi petrec pruncii de aici la groapă; că cele dinlăuntrul lor se turbură şi mare jale au inimile lor pentru prunci, mai vârtos când sunt bine vor-

bitori, aducându-şi aminte de cuvintele lor, cu cântare, Aliluia.

De multe ori, înaintea mormântului, maicile îşi bat pieptul şi zic: O, fiul meu şi copilul meu cel prea dulce! Nu auzi ce zice maica ta? Iată şi pântecele care te-a purtat! Pentru ce nu vorbeşti cum vorbeai cu noi? Ci taci aşa fără a vorbi cu noi, Aliluia.

Dumnezeule, Dumnezeule, Carele m'ai chemat, mângâiere fii acum casei mele; că plângere mare s'a întâmplat lor; căci toţi la mine caută avându-mă ei unul născut; ci Însuţi Cela ce Te-ai născut din pântecele Fecioarei, mângâie cele dinlăuntru ale maicii mele şi răcoreşte inima tatălui meu, dela care auzi, Aliluia.

Pesna 7.

Irmos: Tinerii evreeşti în cuptor...

Scrie în cartea celor mântuiţi, ca un iubitor de oameni, Îndurate, pe pruncul Tău, ca bucurându-se să strige puterii slavei Tale; Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cu lumina feţei Tale, Cuvinte, luminează pe pruncul acesta, carele cu credinţă s'a mutat acum la Tine în vârstă nesăvârşită, şi-Ţi cântă Ţie: Doamne Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă...

Început de întristări s'a arătat acum despărţirea ta celor ce te iubiesc; dar ţie adevărată pricină de bucurie şi de veselie, că moşteneşti, pruncule, viaţa de veci.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Vezi întristarea mea Fecioară, care mi-a adus-o mulţimea răutăţilor mele; şi mai nainte de plecarea de aici, dă-mi uşurare cu rugăciunile tale cele de maică, ca Dumnezeu să-mi fie milostiv.

Pesna 8.

Irmos: Cuptorul Haldeilor...

În sânurile lui Avraam, în locaşurile odihnei, unde este bucuria celor ce pururea prăznuesc, în locaşurile uşurării, unde este apa cea vie, te va aşeza Hristos, Cel ce pentru noi prunc s'a făcut,

căci strigi Lui neîncetat: Preoţi cântaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pricină de întristare şi de lacrimi s'a făcut nouă cu adevărat despărţirea ta cea pururea pomenită; că, mai nainte de gustarea desfătărilor din viaţa aceasta ai lăsat pământul şi braţele părinţilor, dar te-a primit pe tine sânul lui Avraam, ca pe un prunc neîmpărtăşit de nicio întinăciune.

Slavă...

Ce mă plângeţi pe mine, strigă nevăzut pruncul ce stă adormit, că nu sânt de plâns; căci bucuria tuturor drepţilor s'a rânduit pruncilor, care n'au făcut lucruri vrednice de lacrimi; şi care cântă lui Hristos: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Scoală-te întru ajutorul meu, Născătoare de Dumnezeu; ia aminte la rugăciunea mea şi mă izbăveşte de osânda cea cumplită, de întrebarea cea grea, de întunerec şi de foc, de scrâşnirea dinţilor, de supărările drăceşti şi de toată nevoia, nădejdea celor desnădăjduiţi şi viaţa celor pierduţi.

Pesna 9.

Irmos :

Spăimântatu-s'a de aceasta cerul şi marginile pământului s'au minunat că Dumnezeu s'a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele Tău s'a făcut mai desfătat decât cerurile ; pentru aceasta Născătoare de Dumnezeu, mai marii cetelor îngereşti şi omeneşti pe Tine Te slăvim.

Hristoase, cel ce Te-ai făcut prunc fără de schimbare şi crucea ai primit de voie şi ai căutat la durerile de Maică ale Aceleea Ce Te-a născut pe Tine, uşurează întristarea şi durerea cea cumplită a credincioşilor părinţi ai acestui prunc adormit, ca să slăvim puterea Ta.

Trimis-ai dintru înălţime, Împărate al tuturor, şi ai luat pe fericit pruncul acesta, Stăpâne, ca pe o pasăre curată în cuiburile cereşti, mântuind sufletul lui de cursele cele felurite şi unindu-l cu duhurile dreptilor spre a se desfăta întru împărăţia Ta.

Slavă...

Pruncilor celor ce nimic nu făcuseră, Cuvinte al lui Dumnezeu, le-ai dat locuinţele cerurilor, că aşa ai binevoit, Bunule; cu aceia numără şi pe făptura Ta, pe pruncul ce acum a venit la Tine, Însuţi uşurând durerea părinţilor, ca un atot-îndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cu ochiul inimii pururea caut la tine, prea nevinovată, care ai rugăciune de maică către Cela ce s'a născut din tine; pe tine te rog, prea curată, adoarme patimile sufletului meu şi spre dimineaţa pocăinţei mă deşteaptă, Fecioară, şi cu lumina ta mă luminează.

Apoi svetilna:

Acum m'am odihnit şi am aflat uşurare multă, că m'am mutat din stricăciune şi m'am dus la viaţă, Doamne, slavă Ţie.

Apoi stihurile acestea:

Stih 1: Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori.

Stih 2: Că duh a trecut întrânsul şi nu va fi şi nici nu-şi va mai cunoaşte încă locul său.

Stih 3: Şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Iar după fiecare stih se zice svetilna.

Apoi: Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Acum am ales pe Fecioara, Maica lui Dumnezeu, că s'a născut dintr'însa Hristos, Izbăvitorul tuturora, Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată preotul zice cu glas mare:

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru sfinţi te odihneşti, şi Ţie slavă înălţăm: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin. Şi cântă: Sfinte Dumnezeule...

Prochimen glasul al 6-lea.

Fericită este calea întru care mergi astăzi, suflete, că ţi s'a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul bine a făcut ţie.

Apostolul.

Din cartea I către Corinteni a sfântului apostol Pavel cetire. (Cap. XV, 39 — 45).

Trupurile nu sânt toate la fel, ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul al peştilor şi altul al pasărilor. Sânt trupuri cereşti şi trupuri pământeşti; dar alta este slava celor cereşti şi alta a celor pământeşti, alta este slava soarelui, alta slava lunii şi alta slava stelelor. Chiar stea de stea se deosebeşte după slava sa. Aşa-i şi cu învierea morţilor: se seamănă trup stricăcios, se va scula trup nestricăcios; se seamănă trup lipsit de orice cuviinţă, se va scula trup slăvit; se seamănă trup neputincios, se va scula trup în putere; se seamănă trup sufletesc, se va scula trup duhovnicesc. Este trup sufletesc, este şi trup duhovnicesc. Aşa şi este scris: „Adam, omul cel dintâi s'a făcut suflet viu", iar Adam cel din urmă este duh de viaţă făcător.

Aliluia, glasul al 6-lea.

Fericit este pe care l-ai ales, şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui.

Evanghelie dela Ioan cetire. (Cap. VI, 35 — 39).

Zis'a Domnul către Evreii care veniseră la Dânsul: Eu sânt pânea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dară v'am spus că deşi m'aţi văzut, tot nu credeţi. Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine; şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi da afară; că m'am pogorît din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Tatălui Celui ce m'a trimis. Iară voia Tatălui Celui ce m'a trimis este aceasta: ca din tot ce mi-a dat să nu pierd nimic, ci să-l înviez în ziua cea de apoi.

După aceea rugăciunea aceasta:

Doamne, cela ce păzeşti pruncii în viaţa de acum şi în ceeace va să fie, pentru nerăutatea minţii lor şi nevinovăţia, umplând sânurile lui Avraam şi sălăşluindu-i în locuri luminoase, întru care petrec sufletele drepţilor; primeşte cu pace şi sufletul pruncului (N), că Tu ai zis: Că a unora ca acestora este împărăţia cerurilor.

Vozglas :

Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, împreună cu Părintele Tău cel fără de început şi cu prea Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Apoi se face sărutarea şi cântăreţii cântă stihirile acestea, glasul al 8-lea, Podobie : O, prea slăvită minune...

O, cine nu va plânge, fiul meu, mutarea ta cea cu tânguire din viaţa aceasta ? Căci ca un prunc fără de vârstă din braţele maicii acum ca o pasăre degrab ai sburat, şi la Ziditorul tuturor ai alergat. O, fiule, cine nu va plânge, văzând faţa ta cea veselă veştejită, care mai nainte era ca un trandafir frumos.

O, cine nu va suspina, fiul meu, şi cu plângere nu va striga pentru buna cuviinţa ta cea multă şi frumuseţea vieţii tale celei curate ? Că precum corabia ce n'are urmă, aşa degrab ai apus dela ochi. Veniţi, prietenii mei, rudele şi cei de aproape împreună cu mine, să sărutăm pe acesta, petrecându-l la groapă.

Moartea pruncilor este uşurare că s'au arătat neîmpărtăşiţi de relele lumeşti, şi la odihnă au ajuns şi cu bucurie cerească în sânurile lui Avraam se bucură, şi cu cetele cele dumnezeeşti ale sfinţilor prunci acum se veselesc, şi cu credinţă dănţuesc, că s'au dus curaţi de stricăciunea cea iubitoare de păcat.

Slavă... glasul al 6-lea.

Durere a fost lui Adam gustarea din pom de demult în Edem, când şi-a vărsat şarpele veninul, că prin el a intrat moartea care mănâncă pe tot neamul omenesc; ci venind Stăpânul a surpat pe şarpele şi odihnă nouă ne-a dăruit. Deci către Dânsul să strigăm: Iartă, Mântuitorule, şi pe care i-ai luat cu sfinţii odihneşte-i.

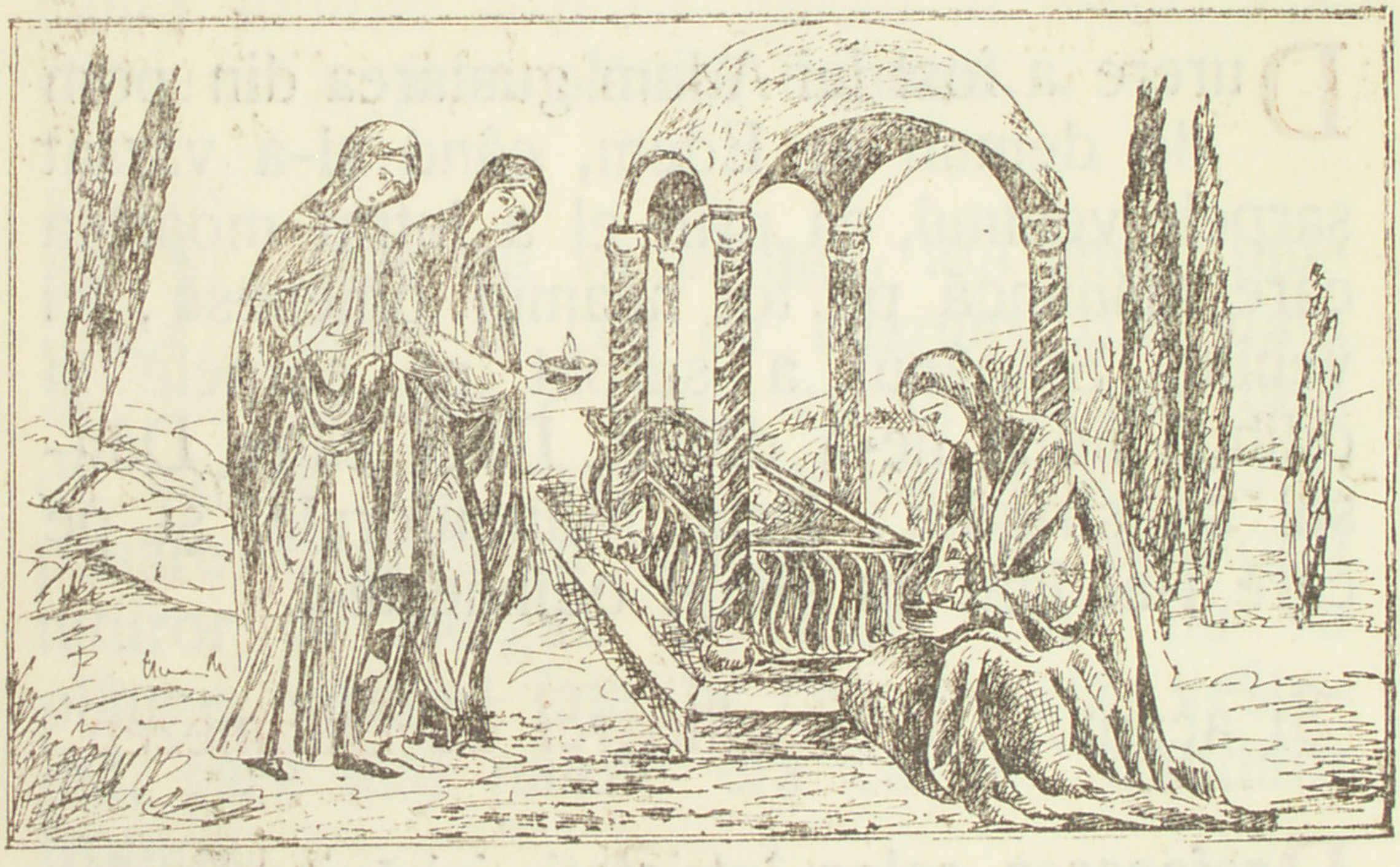
Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Prefacerea celor întristaţi, izbăvirea celor neputincioşi fiind, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, mântueşte cetatea şi poporul, pacea celor în războaie, liniştea celor înviforaţi, una folositoarea credincioşilor.

Apoi: Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... şi troparele: Cu duhurile dreptilor... ectenia şi rugăciunea:

Dumnezeul duhurilor... şi cele ştiute ale înmormântării şi otpustul.

Notă. Deşi nu se află scris până la ce vârstă să se cânte această înmormântare a pruncilor, noi însă credem a fi de cuviinţă a se cânta până la vârsta de şapte ani a pruncului; şi după datina locului.

SLUJBA

ÎNMORMÂNTĂRII DE SFINTELE PAŞTI ŞI DE PESTE TOATĂ SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ

Ştiut să fie că de va muri vreunul din creştini de sfintele Paşti sau în orice zi din săptămâna luminată până la Duminica Tomii, nu cântăm rânduiala înmormântării ştiute, pentru slava şi cinstea sărbătorii Învierii, pentrucă sânt zile

de bucurie şi de veselie, iară nu de jale şi de plângere, şi toţi întru Hristos înviem câţi murim întru nădejdea învierii şi a vieţii celei veşnice. Biserica aşa învaţă şi aşa ne porunceşte a ţinea.

Venind preotul cu cântăreţii în casa în care odihneşte trupul mortului, îşi pune epitrahilul, felonul şi cădeşte ca totdeauna, începând: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru... apoi preotul cântă troparul, glasul al 5-lea:

Hristos a înviat din morţi cu moartea pe moarte călcând şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le. De trei ori.

Apoi zice stihurile acestea şi după fiecare stih se cântă: Hristos a înviat...

Stih 1: Să învie Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii lui şi să fugă dela faţa lui cei ce-l urăsc pe Dânsul.

Stih 2: Precum se stinge fumul să se stingă, precum se topeşte ceara de faţa focului.

Stih 3: Aşa să piară păcătoşii dela faţa lui Dumnezeu, iară drepţii să se veselească.

Stih 4: Aceasta este ziua pe care a

făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa.

Slavă... Hristos a înviat... Şi acum... Hristos a înviat.

Iară după cântarea acestora, pun trupul mortului în sicriu. Şi diaconul zice ectenia ştiută pentru morţi; iar preotul rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... (vezi pag. 3). Şi după vozglas se citeşte: Învierea lui Hristos văzând... În urmă, ridicând sicriul cu mortul, mergem la Biserică, mergând înainte preoţii cu diaconii, după dânşii cântăreţii şi tot poporul, cântând canonul paştelor: Ziua învierii să ne luminăm popoare... până când ajungem la Biserică. Iară după ce am intrat în Biserică, şi se pune trupul jos, preotul cădeşte după datină, începând canonul dela început pe 8.

Pesna 1, glasul 1-iu.

Irmos:

Ziua învierii să ne luminăm, popoare, Paştele Domnului, Paştele; că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu, ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă.

Să ne curăţim simţirile şi să vedem pe Hristos strălucind cu lumina cea neapropiată a învierii, şi: „Bucuraţi-vă” zicând, luminat să-L auzim ; cântându-I cântare de biruinţă.

Cerurile, după cuviinţă, să se veselească şi pământul să se bucure şi să prăznuiască toată lumea cea văzută şi cea nevăzută, că Hristos s'a sculat, veselie veşnică.

Apoi zice ectenia cea mică şi vozglasul :

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Pesna 3.

Irmos :

Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minune, ci din mormântul lui Hristos, carele a izvorît izvorul nestricăciunii, întru carele ne-a întărit.

Acum toate s'au umplut de lumină, şi cerul şi pământul şi cele de desupt. Deci să prăznuiască toată făptura învierea lui Hristos, întru care s'a întărit.

Ieri m'am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă scol împreună cu Tine, înviind Tu, răstignitu-m'am ieri împreună cu Tine, Însuţi mă proslăveşte, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Apoi ectenia ştiută, rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... cu vozglasul: Că Tu eşti învierea şi viaţa...

Apoi ipacoi, glasul al 4-lea:

Venit-au mai nainte de dimineaţă cele ce au fost cu Maria, şi aflând piatra răsturnată de pe mormânt, auzit-au dela înger: Pe cela ce este întru lumina cea pururea fiitoare, pentru ce-l căutaţi între morţi ca pe un om? Vedeţi înfăşurăturile cele de îngropare, alergaţi şi propoveduiţi lumii că s'a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Carele a mântuit neamul omenesc.

Pesna 4.

Irmos:

La dumnezeeasca streajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină carele a

grăit luminat: Astăzi este mântuirea lumii, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Parte bărbătească, ca cel ce a deschis pântecele cel fecioresc, fost-a Hristos; iar ca un om, Mielușel s'a chemat și fără prihană; că n'a gustat spurcăciune, Paștele nostru, și ca un Dumnezeu adevărat desăvârșit s'a numit.

Ca un mielușel de un an, cununa cea binecuvântată de noi, Hristos, de voie pentru toți s'a jertfit, Paștele cele curățitoare; și iarăși din mormânt, frumos a strălucit nouă soarele dreptății.

Dumnezeescul Părinte David înaintea chivotului umbrei a săltat jucând; iară noi poporul cel sfânt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzând, să ne veselim dumnezeește, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Ectenia cunoscută, cu vozglasul: Că bun și iubitor de oameni...

Pesna 5.

Irmos:

Să mânecăm cu mânecare adâncă, şi în loc de mir cântare să aducem Stăpânului; şi să vedem pe Hristos Soarele dreptăţii tuturor viaţă răsărind.

Milostivirea Ta cea nemăsurată, cei ţinuţi întru legăturile iadului văzându-o, la lumină au mers, Hristoase, cu inimile vesele, lăudând Paştele cele veşnice.

Noi cei purtători de lumină, să ne apropiem de Hristos, Cel ce a ieşit din mormânt ca un mire şi să prăznuim împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paştele lui Dumnezeu cele mântuitoare.

Ectenia cunoscută, cu vozglasul: Că s'a sfinţit şi s'a proslăvit...

Pesna 6.

Irmos:

Pogorîtu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice care ţineau pe cei legaţi, Hristoase, şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Păzind peceţile întregi, Hristoase, ai înviat din mormânt, Cela ce nu ai stricat

cheile Fecioarei cu naşterea Ta, şi ne-ai deschis nouă uşile raiului.

Mântuitorul meu, vie şi nejertfită jertfă ca un Dumnezeu, pe Tine Însuţi de voie aducându-Te Tatălui ai înviat pe Adam împreună cu tot neamul, sculându-Te din mormânt.

Ectenia cunoscută, cu rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi vozglasul: Că tu eşti învierea şi viaţa...

Apoi condacul:

Cu sfinţii odihneşte Hristoase, sufletul robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu Însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iară noi pământenii din pământ sântem zidiţi şi întru acelaş pământ vom merge precum ai poruncit, Cela ce m'ai zidit şi mi-ai zis: Că pământ eşti şi iarăşi în pământ te vei întoarce, unde toţi pământenii mergem,

făcând tânguirea cea deasupra gropii cântând cântare: Aliluia.

Apoi se cântă din nou: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase... Iar în loc de: Sfinte Dumnezeule... cântăm: Câţi în Hristos v'aţi botezat, în Hristos v'aţi îmbrăcat, de trei ori. După aceea Apostolul din cartea Faptelor Sfinţilor Apostoli, al zilei, în care se face înmormântarea; iar de nu se va afla Apostolul, se zice cel dela înmormântarea cea de obşte (pag. 34). Apoi cântăm: Aliluia pe glasul al 8-lea şi întâia Evanghelie a învierii dela Matei, Cap. XXVIII, v. 16-20.

n vremea aceia cei unsprezece ucenici s'au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Iisus. Şi văzându-L I s'au închinat, unii însă s'au îndoit. Şi apropiindu-se Iisus, le-a grăit şi le-a zis: Datu-mi-s'a toată puterea în cer şi pe pământ. Mergeţi dară şi învăţaţi toate popoarele, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, povăţuindu-le să păzească toate câte v'am poruncit şi iată eu sânt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului, Amin.

După aceea zicem:

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm sfântului Domnului Iisus, unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o slăvim. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei învierii lui Hristos, că iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat.

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormânt, precum mai nainte a zis, a dăruit nouă viaţă veşnică şi mare milă. De trei ori.

Pesna 7.

Irmos:

Cela ce ai izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimeşte ca un muritor, şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă cu podoaba nestricăciunii, Cela ce singur este binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi prea slăvit.

Femeile cele gânditoare de Dumnezeu cu mirurі în urma Ta au alergat şi ca pe un mort cu lacrimi Te căutau, bucurându-se, s'au închinat Ţie Dumnezeului celui viu, şi Paştele cele de taină, ucenicilor Tăi, Hristoase, bine le-au vestit.

Prăznuim omorîrea morţii, sfărâmarea iadului şi începătura altei vieţi veşnice, şi săltând lăudăm pe Pricinuitorul, pe unul cel binecuvântat Dumnezeul părinţilor şi preaslăvit.

Cât este de sfinţită cu adevărat şi mult prăznuită această noapte de mântuire şi strălucită, a zilei celei purtătoare de lumină, a învierii, mai nainte vestitoare fiind, întru care lumina cea fără de ani din mormânt trupeşte tuturor a strălucit.

Pesna 8.

Irmos :

Această numită şi sfântă zi, una a sâmbetelor, împărăteasa şi doamna, a praznicilor praznic, şi sărbătoare este sărbătorilor, întru carea binecuvântăm pe Hristos în veci.

Veniţi cu rodul viţei cel nou, al dumnezeeştii veselii, în ziua cea vestită a învierii, de împărăţia lui Hristos să ne împărtăşim, lăudându-L pe Dânsul, ca pe un Dumnezeu în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, şi vezi, că iată au venit la tine ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, dela apus şi dela miază-noapte şi dela mare şi dela răsărit, fii tăi, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci.

Părinte atotţiitorule, şi Cuvinte şi Duhule, fire ceeace eşti una în trei ipostasuri, cea mai presus de fiinţă şi de Dumnezeire, întru tine ne-am botezat şi pe Tine bine Te cuvântăm întru toţi vecii.

Pesna 9.

Pripeala :

Îngerul a strigat Celei pline de dar: Curată Fecioară, bucură-te şi iarăşi zic: Bucură-te, că Fiul Tău a înviat a treia zi din mormânt şi pe morţi i-a ridicat, popoare, bucuraţi-vă.

Irmosul :

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit, dănţueşte acum şi te bucură, Sioane, iară tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru învierea celui născut al tău.

Pripeala: Hristos, Paştele cele nouă, jertfa cea vie jertfită, mieluşelul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.

O Dumnezeeescul, o iubitul, o prea dulcele tău glas! Că cu noi fără de minciună Te-ai făgăduit să fii până la sfârşitul veacului, Hristoase, pe Carele întărire de nădejde credincioşii având-u-L ne bucurăm.

Pripeala: Femeile au alergat să spună apostolilor: Îndrăzniţi dar, îndrăsniţi şi strigaţi că Hristos a înviat.

O, Paştele cele mari şi prea sfinţite, Hristoase! O, înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu şi Puterea! Dă-ne nouă să ne împărtăşim cu Tine mai adevărat în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale.

Ectenia cunoscută apoi vozglasul: Că pe Tine te laudă toate puterile cereşti...

Svetilna:

Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzând, Paştele nestricăciunii, lumii de mântuire. De trei ori.

Apoi troparele Învierii, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s'a mirat văzându-Te pe Tine între cei morţi socotit fiind şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi cu Tine pe Adam sculând şi din iad pe toţi slobozându-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Pentru ce nisuri, din milostivire, cu lacrimi amestecaţi, o uceniţelor! Îngerul, care a strălucit la mormânt, a zis mironosiţelor: Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineaţă, mironosiţele au alergat la groapa Ta tânguindu-se, şi înainte a stătut lângă dânsele îngerul şi a zis:

Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeţi, ci apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Mironosiţele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns, iară îngerul către dânsele a grăit zicând: Pentru ce cu cei morţi pe Cel viu socotiţi, căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă...

Închinămu-ne Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi întru o fiinţă, cu Serafimii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Doamne.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai izbăvit, şi bucurie Evei în locul întristării ai dăruit; şi pe cei căzuţi din viaţă i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce s'a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie, Dumnezeule.

Şi după tropare îndată stihirile Paştelor:

Stih: Să învie Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii lui.

Paştele cele sfinţite astăzi nouă s'au arătat, Paştele cele nouă şi sfinte, Paştele cele de taină, Paştele cele prea cinstite, Paştele, Hristos Izbăvitorul, Paştele cele fără de prihană, Paştele cele mari, Paştele credincioşilor, Paştele care au deschis nouă uşile raiului, Paştele cele ce sfinţesc pe toţi credincioşii.

Stih: Precum se stinge fumul să se stingă, precum se topeşte ceara de faţa focului.

Veniţi dela vedere, femei bine vestitoare, şi ziceţi Sionului: Primeşte dela noi bunele vestiri de bucurie ale învierii lui Hristos; veseleşte-te, saltă şi te bucură, Ierusalime, pe Împăratul Hristos văzându-l din mormânt ca pe un mire ieşind.

Stih: Aşa să piară păcătoşii dela faţa lui Dumnezeu, iară dreptii să se veselească.

Mironosiţele femei foarte de dimineaţă stând înaintea mormântului Dătătorului de viaţă, aflat-au înger pe piatră şezând, şi acela grăind către dânsele aşa a zis:

Ce căutaţi pe cel viu cu cei morţi? Ce plângeţi pe cel nestricat ca şi cum ar fi întru stricăciune? Mergând propoveduiţi ucenicilor lui.

Stih: Acesta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa.

Paştele cele frumoase, Paştele Domnului, Paştele, Paştele cele prea cinstite nouă ne-au răsărit, Paştele cu bucurie unul cu altul să ne îmbrăţişăm, o Paştele izbăvirea de întristare, că astăzi din mormânt ca dintr'o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut, zicând: Propoveduiţi apostolilor.

Slavă... Şi acum... glasul al 5-lea:

Ziua învierii să ne luminăm cu prăznuirea, şi unul pe altul să îmbrăţişăm, să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru înviere şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le.

Hristos a înviat... de trei ori. Şi în vreme ce cântăm stihirile de mai sus, facem sărutarea mortului zicând: Hristos a înviat...

Iară după stihiri ectenia cuvenită. Şi arhiereul sau preotul citeşte rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... cu glas mare, aproape de mort cu vozglasul: Că tu eşti învierea şi viaţa... Apoi se citesc rugăciunile de deslegare, pe care caută-le la slujba înmormântării mirenilor pag. 36. Şi se face otpustul: Hristos Cel ce a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând, adevăratul Dumnezeul nostru... Ieşind din biserică ducem trupul la mormânt, cântând: Hristos a înviat... Şi-l înmormântăm cu mulţămită şi cu bucurie zicând toate cele scrise la rânduiala înmormântării mirenilor, pag. 44. Cântăm şi troparul: Pământe, deschizându-te, primeşte pe cel zidit din tine.

RÂNDUIALA PARASTASULUI

Cade-se a şti pentru aceea adică, cum se face cea pentru cei răposaţi, urmarea care se cheamă Panihidă, după cum învaţă pravila Bisericii.

Se cuvine aici a arăta pentru această urmare şi rânduială cum se cade a face şi să nu rămână, ca o datorie şi rânduială ce este a Bisericii, care se face pentru mare folos nouă şi mai vârtos celor răposaţi.

Şi se face totdeauna, peste tot anul, odată în săptămână, Vineri seara după apolisul vecerniei, numai dacă Sâmbăta nu va fi sărbătoare, sau după serbare, sau sfânt

cu polieleu sau cu doxologie, căci atunci, precum am zis, se lasă şi nu se face această pomenire pentru cei răposaţi.

Se mai cuvine a şti, că această rânduială, care în jos se va arăta, se face neschimbat şi pentru cel ce a răposat, adică: de a treia zi şi a noua zi şi de patruzeci de zile şi când se împlineşte anul celui răposat, care se cheamă parastas; numai se schimbă numele, pomenindu-se unul, iar celelalte rămân neschimbate.

Vineri seara după sfârşitul vecerniei, îmbrăcându-se preotul în felon, iar diaconul în stihar, şi luând cădelniţa şi tămâie, se duc în pridvor, mergând înaintea lor eclesiarhul cu sfeşnicul şi urmăm şi noi după dânşii.

Şi când va veni el în pridvor, fiind pusă mai dinainte coliva, de este diacon, zice: Binecuvintează Stăpâne: Preotul: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru... Şi cădind peste colivă în chipul crucii, noi zicem Psalmul 90: Cel ce locueşti sub acoperemântul Celui prea înalt... (caută-l la pag. 5).

Iar în altă vreme, osebit de după vecernie şi utrenie se face începutul după obiceiu cu: Sfinte Dumnezeule... şi după Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... Doamne miluieşte de 12 ori, Slavă... Şi acum... Veniţi să ne închinăm... de trei

ori şi Psalmul 90. După sfârşitul psalmului, Slavă... Şi acum... Aliluia de trei ori, apoi ectenia răposaţilor:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne miluește, odată.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru lăsarea greşalelor celor ce întru fericita pomenire s'au mutat, Domnului să ne rugăm.

Pentru pururea pomeniţii robii lui Dumnezeu (aici se pomenesc numele, dacă nu sânt multe), celor din veac adormiţi întru bună credinţă: a strămoşilor, a moşilor, a părinţilor, a fraţilor, a ctitorilor acestui sfânt locaş şi a tuturor ortodocşilor creştini, celor ce zac aicea şi pretutindenea; pentru odihna, liniştea, fericirii pomenirii lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se ierte lor toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neosândiţi să stea la înfricoşatul scaun al slavei Domnului, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce plâng şi se chinuesc, aşteptând mântuirea lui Hristos, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se îndepărteze dela ei toată durerea, necazul şi suspinarea şi să-i sălăşluiască pe ei unde cercetează lumina feţii lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să aşeze sufletele lor în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, unde toţi drepţii petrec, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântueşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Mila lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor cerându-le lor şi nouă înşine şi unul altuia şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Cântăreţii: Ţie Doamne.

Preotul zice ecfonisul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna răposaţilor robilor Tăi: a fericiţilor şi pururea pomeniţilor ctitorilor acestui sfânt locaş, a părinţilor şi fraţilor noştri, a părinţilor şi a rudeniilor noastre, a celor ce odihnesc aicea şi pretutindenea ortodocşilor creştini, Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu prea Sfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Apoi cântăm Aliluia pe glasul al 8-lea, zicând aceste stihuri:

Stih 1: Fericiţi pe care i-ai primit şi i-ai ales, Doamne.

Stih 2: Şi pomenirea lor în neam şi în neam.

Stih 3: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Apoi troparul glasul al 8-lea:

Cela ce cu adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chiverniseşti şi ceeace este de folos tuturor le dăruieşti,

unule Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru. De două ori.

Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine primită către Dumnezeu, pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, ceeace eşti nenuntită, a credincioşilor mântuire.

După aceea începem să cântăm pe glasul al 2-lea Catisma 17, aşa cum s'a arătat la înmormântarea mirenilor (vezi pag. 6—15).

După terminarea Catismei cântăm aceste tropare pentru cei răposaţi pe glasul al 5-lea. La fiecare tropar zicem:

Bine eşti cuvântat Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinţilor a aflat isvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă. Eu sunt oaia cea pierdută, chiamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântueşte.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor; Aceluia cu deadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă deslegare datoriilor.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri, toţi cari în viaţă crucea ca jugul aţi luat şi Mie aţi urmat cu credinţă, veniţi de luaţi darurile, care am gătit vouă şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, măcar deşi port ranele păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta, şi moştenirea cea dorită dărueşte-mi, făcându-mă pe mine iarăş cetăţean raiului.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Cela ce cu mâna dintru nefiinţă m'ai zidit, şi cu chipul Tău cel dumnezeesc m'ai cinstit; iar pentru călcarea poruncii iarăş m'ai întors în pământ, din carele am fost luat; la cel după asemănare mă

ridică, cu frumuseţea cea dintâiu iarăş împodobindu-mă.

Bine eşti cuvântat Doamne...

Odineşte, Dumnezeule, pe robii Tăi şi-i aşează în raiu, unde cetele sfinţilor, Doamne, şi drepţii ca luminători strălucesc; pe adormiţii robii Tăi odihneşte-i, trecându-le lor toate greşelile.

Slavă... a Treimii.

Pe o Dumnezeire în trei străluciri, cu bună credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început, şi Duhule cel dumnezeesc; luminează-ne pe noi, cari cu credinţă slujim Ţie, şi ne scoate pe noi din focul cel veşnic.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie, Dumnezeule, de trei ori.

Apoi preotul zice ectenia pentru cei răposaţi, precum s'a scris mai sus.

După aceasta cântăm Catismala răposaţilor, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi, şi-i sălăslueşte pe dânşii în curţile Tale, precum este scris, trecându-le, ca un bun, greşelile lor cele de voe şi cele fără de voe şi toate cele întru ştiinţă şi cele întru neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce ai răsărit din Fecioară, lumii, Hristoase Dumnezeule, şi fii luminii printr'însa ne-ai arătat, milueşte-ne pe noi.

Şi îndată Psalmul 50: Milueşte-mă Dumnezeule... Apoi:

Canonul pe 4.

La troparul dintâi zicem stihul acesta: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii săi, Dumnezeul lui Israil. La al doilea tropar: Doamne odihneşte cu drepţii pe adormiţii robii Tăi. La al treilea tropar zicem: Slavă... iar la al patrulea tropar, care

este al Născătoarei, zicem: Şi acum... şi aşa cântăm întreg Canonul.

Pesna I, glasul al 6-lea.

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil...

Intru cămările cereşti, vitejii mucenici pururea Te roagă pe Tine, Hristoase: pe aceşti credincioşi, pe cari i-ai mutat de pe pământ, învredniceşte-i să dobândească bunătăţile cele veşnice.

Cela ce ai înfrumuseţat toate, pe mine omul, vieţuitoare amestecată întru smerenie împreună şi între mărire m'ai zidit; pentru aceasta, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi odihneşte-le.

Slavă...

Locuitor şi lucrător raiului m'ai rânduit din început, iar călcând porunca Ta m'ai isgonit; pentru aceasta, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi odihneşte-le.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cela ce din coastă a zidit dintâi pe Eva, strămoaşa noastră, din preacuratul tău pântece s'a îmbrăcat în trup, prin carele tăria morţii, Prea curată, s'a stricat.

Pesna 3-a.

Irmos: Nu este sfânt...

După lege s'au nevoit mucenicii Tăi, dătătorule de viaţă, şi cu cununi de biruinţă împodobindu-se, mijlocesc celor ce întru credinţă s'au săvârşit, mântuire veşnică.

Învăţatu-m'ai mai întâiu cu multe minuni şi semne, pe mine rătăcitul, iar mai pe urmă Însuţi pe Tine Te-ai smerit ca un milostiv şi căutând m'ai aflat şi m'ai mântuit.

Slavă...

Pe cei ce au venit la Tine din stricăciunea cea nestătătoare a celor trecătoare, întru locaşurile cele veşnice, învredniceşte-i, Bunule, cu bucurie a vieţui, îndreptându-i prin credinţă şi prin har.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Nu este fără prihană precum tu, Prea Curată Maica lui Dumnezeu, că tu una pe adevăratul Dumnezeu cel din veci L-ai zămislit în pântece, Carele a stricat puterea morţii.

Apoi Irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, Carele ai înălţat crucea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Urmează această Ectenie pentru cei răposaţi.

Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne miluește odată.

Încă ne rugăm pentru odihna sufletelor răposaţilor robilor lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voe şi cea fără de voe.

Cântăreţii: Doamne miluește odată.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele lor unde drepţii se odihnesc.

Cântăreţii: Doamne miluește odată.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerului şi lăsarea păcatelor lor, la Hristos împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă Doamne.

Diaconul sau Preotul: Domnului să ne rugăm.

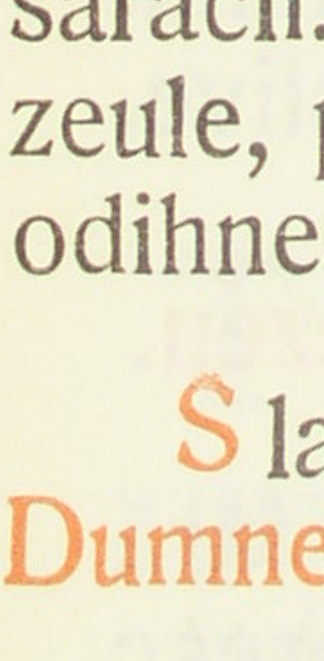
Cântăreţii: Doamne miluește de 40 de ori, iar Preotul zice rugăciunea:

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul...

Ecfonis:

Că Tu eşti învierea şi viaţa...

După acest Ecfonist, Sedealna glasul al 6-lea.

u adevărat deşertăciune sunt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis, că în deşert se turbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura, când dobândim lumea, atuncea în groapă ne sălăşluim, unde împreună sânt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceştia, mutaţi dela noi, odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Slavă... Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă lăsa pe mine, ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă mântueşte.

Pesna 4-a.

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul...

Arătând cunoştinţa înţelepciunii celei mai bune şi a bunătăţii celei mult desăvârşite, pentru daruri, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Slava Ta cea prea curată a dobândi învredniceşte pe aceşti ce s'au mutat la Tine, Hristoase, unde este locaşul celor ce se veselesc şi glasul curatei bucurii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Primeşte pe cei ce puterea Ta cea dumnezeească laudă, pe cei ce i-ai luat de pe pământ, făcându-i pe dânşii fiii luminii, curăţindu-le ceaţa păcatului, mult milostive.

Slavă...

Locaş prea curat, biserică cu totul fără prihană, sicriu prea sfânt, loc fecioresc de sfinţenie, pe tine, frumuseţea lui Iacov, te-a ales Stăpânul.

Pesna 5-a.

Irmos: Cu dumnezeeasca strălucirea Ta...

Ca o roadă desăvârşit sfinţită şi ca o pârgă a firii omeneşti, aducându-se mucenicii preaslăvitului Dumnezeu, nouă pururea ne dau mântuire.

Petrecerii cereşti şi împărăţiei darurilor, învredniceşte, Doamne, pe cei adormiţi, credincioşii robii Tăi, dându-le lor isbăvire de păcate.

Slavă...

Cela ce însuţi din fire eşti făcător de viaţă şi adâncul cel neurmat al bunătăţii cu adevărat, pe aceştia ce au adormit învredniceşte-i împărăţiei Tale, Îndurate, Unule cela ce eşti fără de moarte.

Şi acum...a Născătoarei de Dumnezeu.

Tărie şi cântare şi mântuire, s'a făcut celor pierduţi, Cela ce s'a născut din tine, Stăpâna lumii, Carele a isbăvit din porţile iadului pe cei ce cu credinţă te fericesc pe tine.

Pesna 6-a.

Irmos: Marea vieţii...

Pe cruce fiind răstignit ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule; pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe aceşti ce s'au mutat la Tine, odihneşte-i.

Când vei veni cu slava Ta cea negrăită, cu frică să judeci toată lumea, binevoeşte, Mântuitorule, pe nori luminat să Te întâmpine pe Tine credincioşii robii Tăi, pe cari i-ai luat de pe pământ.

Slavă...

Isvorul vieţii eşti Cela ce cu bărbăţia cea dumnezeească scoţi pe cei ferecaţi, Stăpâne, pe robii Tăi aceştia, cari cu credinţă au venit la Tine, întru dulceaţa raiului săläslueşte-i.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

In pământ ne-am întors, călcând porunca lui Dumnezeu cea sfântă; iar prin tine, Fecioară, în cer de pe pământ ne-am înălţat, stricăciunea morţii scuturând.

Apoi Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, mult milostive.

Apoi ectenia: Iară şi iară... şi celelalte cum s'a arătat mai sus.

După ecfonis, Condacul, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu însuţi eşti fără de moarte, Cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sântem zidiţi şi întru acelaş pământ vom merge, precum ai poruncit, Cela ce m'ai zidit şi mi-ai zis, că pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguirea cea deasupra gropii, cântarea: Aliluia. De trei ori.

Apoi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase...

Pesna 7-a.

Irmos: Dătător de rouă...

Mântuindu-se mucenicii, cu sângele Tău, de călcarea poruncii celei dintâiu şi stropindu-se cu sângele lor, arătat au închipuit junghierea Ta; bine

eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe moartea cea sumeaţă o ai omorît, Cuvinte, Începătorule de viaţă, primeşte şi pe aceştia ce au adormit întru credinţa Ta, cari cântă şi grăesc Ţie, Hristoase: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Cela ce m'ai însufleţit pe mine omul, cu suflarea cea dumnezeească, Dumnezeule prea stăpânitorule, pe aceşti mutaţi, învredniceşte-i, Stăpâne, împărăţiei Tale, ca să-Ţi cânte Ţie, Mântuitorule: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum...

Mai presus de toată făptura te-ai făcut prea nevinovată, zămislind pe Dumnezeu, Carele a sfărâmat porţile morţii şi a frânt încuetorile; pentru aceasta pe tine, curată, cu cântări te mărim credincioşii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Pesna 8-a.

Irmos: Din văpaea cuvioşilor rouă ai isvorît...

Tărie arătând, vitejilor, cu cunună de biruinţă v'aţi împodobit mucenicii lui Hristos, purtătorilor de nevoinţă, strigând: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioşii cei ce au lăsat viaţa întru sfinţenie, şi la Tine, Stăpânul, s'au mutat, primeşte-i cu blândeţe, odihnindu-i ca un îndurat, pe cei ce Te prea înalţă întru toţi vecii.

Slavă...

Binevoeşte acum a se sălăşlui în pământul celor blânzi, toţi cei mai dinainte adormiţi, Mântuitorule, îndreptând prin credinţa cea întru Tine şi prin dar, pe cei ce Te prea înalţă întru toţi vecii.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Fericindu-te toţi, prea fericită, pe tine ceea ce ai născut pe Cuvântul, Cela ce este cu adevărat fericit, Carele s'a întrupat pentru noi, pe Carele îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Pesna 9-a.

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor şi spre dragostea Ta cu căldură i-ai înălţat, mai înainte închipuind acestora cele ce vor să fie, odihna cea neclătită cu adevărat ; căreea, pe aceşti credincioşi ce s'au mutat, învredniceşte-i, Bunule.

Strălucirea Ta cea luminată şi dumnezeească a dobândi, Hristoase, aceştia ce cu credinţă s'au mutat, binevoeşte, odihnă în sânurile lui Avraam, ca un milostiv, dăruindu-le lor şi învrednicindu-i fericirii celei veşnice.

Slavă...

Cela ce eşti din fire bun şi milostiv şi voitor milei şi adâncul îndurării, pe cei ce i-ai mutat din locul acesta al dosădirii şi din umbra morţii, Mântuitorule, aşează-i pe dânşii unde străluceşte lumina Ta.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Cort sfânt te cunoaştem pe tine, Prea curată, şi sicriu şi tabla legii darului, că prin tine s'a dăruit iertare celor îndreptaţi cu sângele Celui ce s'a întrupat din pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

După aceasta preotul, tămâind, zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica luminii, întru cântări cinstind-o să o slăvim.

Strana zice:

Duhurile şi sufletele drepţilor te vor lăuda pe Tine, Doamne.

Şi îndată, Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Carele nu cutează a căuta oştile îngereşti, iar prin tine Prea curată s'a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe Carele slăvindu-L cu oştile cereşti pe tine te fericim.

Apoi: Sfinte Dumnezeule... şi după: Tatăl nostru... cântăm Troparele acestea, glasul al 4-lea:

Cu duhurile drepţilor celor ce s'au săvârşit, odihneşte sufletele robilor Tăi, Mântuitorule, păzindu-le pe dânsele întru viaţa cea fericită, care este la Tine, iubitorule de oameni.

Intru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletele robilor Tăi, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu Carele Te-ai pogorît în iad şi ai deslegat durerile celor fe-recaţi, Însuţi şi sufletele robilor Tăi, odih-neşte-le.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Una curată şi prea nevinovată Fecioară, ccea ce ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, pe Acela roagă-L să mân-tuiască sufletele robilor tăi.

Preotul zice Ectenia aceasta:

Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne milueşte.

Cântăreţii: Doamne milueşte de trei ori.

Încă ne rugăm pentru odihna sufletelor răposaţilor robilor lui Dumnezeu (N) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voe şi cea fără de voe.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufle-tele lor unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerului şi iertarea păcatelor lor, la Hristos, Împăratul Cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Carele ai călcat moartea şi pe diavolul ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi Doamne, odihneşte şi sufletele robilor Tăi (aici se pomenesc numele, dacă nu sunt multe), în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit durerea, întristarea şi suspinarea; şi toată greşala ce au făcut ei cu cuvântul, cu lucrul, sau cu gândul, ca un bun şi iubitor de oameni Dumnezeu, iartă-i; că nu este om carele să fie viu şi să nu greşească. Numai Tu Însuţi eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.

Ecfonis.

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu prea sfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Apoi se citesc aceste rugăciuni de iertare a tot blestemul şi afurisenia.

La tot blestemul şi afurisenia, ce se citesc de arhiereu, iar în lipsă de preot.

Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce cu înţelepciunea Ta cea negrăită ai făcut pe om din ţărână şi l-ai închipuit întru podoabă şi frumuseţe şi l-ai înfrumuseţat ca pe o făptură cinstită şi cerească, spre cuvântare de mărire şi bunacuviinţă a slavei şi împărăţiei Tale, ca să-l aduci pe el după chipul şi asemănarea Ta; dar călcând porunca învăţăturii Tale şi împărtăşit fiind chipului şi nepăzindu-l, şi pentru aceasta, ca să nu fie fără de moarte răutatea, cu iubire de oameni ai poruncit împreunării şi amestecării acesteia şi negrăitei Tale legături acesteia, ca un Dumnezeu al părinţilor noştri, prin vrerea Ta cea dumnezeească să se tae şi să se risipească, încât sufletul să meargă acolo de unde şi-a luat fiinţă, până la obştească înviere, iar trupul să se risipească întru cele dintru care este şi alcătuit. Pentru aceea ne rugăm Ţie, Părintelui Celui fără început şi unuia născut Fiului Tău şi Prea Sfântului, de o fiinţă şi făcătorului de viaţă Duhului Tău, să nu treci zidirea Ta aceasta să fie înghiţită de piericiune, ci trupul să se risipească întru acelea întru care este şi alcătuit, iar sufletul să se aşeze în ceata drepţilor. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, să biruiască mila Ta cea nemăsurată şi iu-

birea de oameni cea neasemănată. Şi de a căzut robul Tău acesta sub blestemul tatălui său, sau al maicii sale, sau sub blestemul său, sau pe vreunul din preoţi a amărît şi dela dânsul a luat legătură nedeslegată, sau în grea afurisanie dela arhiereu a căzut şi prin lene n'a dobândit iertăciune, iartă-l pe acesta prin mine păcătosul şi nevrednicul robul Tău, şi trupul lui îl desleagă în cele din care a fost alcătuit, iar sufletul lui îl aşează în corturile sfinţilor. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce ai dat această putere sfinţilor tăi ucenici şi apostoli, ca să dea iertare de păcate şi ai zis: „Ori câte veţi lega şi veţi deslega, să fie legate şi deslegate", şi printr'înşii şi nouă nevrednicilor, cu iubire de oameni ne-ai dăruit această putere, desleagă pe adormitul robul Tău (N) de păcatul cel sufletesc şi trupesc, şi să fie iertat şi în veacul de acum şi în cel ce va să fie, cu rugăciunile Prea curatei şi pururea Fecioarei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Altă Rugăciune.

Stăpâne, mult milostive, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, Cela ce după sfânta Ta înviere din morţi cea de a treia zi, cu harul Tău ai binevoit a da sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli cheile

împărăţiei cerurilor şi puterea de a lega şi deslega păcatele oamenilor, ca să fie legate şi în cer câte de dânşii pe pământ s'au deslegat; Cela ce ne-ai învrednicit şi pe noi, smeriţii şi nevrednicii robii Tăi, prin iubirea Ta de oameni cea nespusă a fi următori tot aceluiaş prea sfânt dar şi har, ca şi noi aşijderea să legăm şi să deslegăm cele ce se întâmplă întru poporul Tău; Însuţi prea bunule Împărate, prin mine smeritul şi nevrednicul slujitorul Tău, iartă robului Tău (N) orice a greşit întru această viaţă ca un om şi lasă lui câte cu cuvântul sau cu lucrul, sau cu gândul a greşit, deslegându-i şi legătura care este pusă asupra lui, ori în ce chip ar fi; cu care însuş el din neluare aminte sau din altă pricină s'a legat pe sine, ori dela arhiereu sau dela altcineva, prin pisma şi prin lucrarea diavolului a suferit o alunecare ca aceasta; binevoeşte, ca un singur bun şi mult milostiv, ca sufletul lui să se aşeze cu sfinţii, cari din veac au plăcut Ţie, iar trupul să se dea firii cei de Tine zidite, că binecuvântat şi preaslăvit eşti în veci. Amin.

Preotul sau diaconul zice:

Înţelepciune...

Cântăreţii: Ceea ce eşti mai cinstită...

Preotul:

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Cântăreţii: Slavă... Şi acum... Doamne miluieşte de trei ori, Binecuvintează.

Preotul zice Apolisul:

Cela ce a înviat din morţi, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Prea curatei Maicii Sale, ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfântului şi dreptului Lazăr, celui a patra zi înviat şi ale tuturor sfinţilor, sufletele robilor Săi celor mutaţi dela noi, în corturile drepţilor să le aşeze, în sânurile lui Avraam să le odihnească şi cu drepţii să le numere şi pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Cântăreţii: Amin.

Preotul:

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, adormiţilor robilor Tăi (N) şi le fă lor veşnică pomenire.

Cântăreţii cântă: Veşnica pomenire de trei ori.

Preotul:

Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noş-

tri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluește-ne pe noi.

Cântăreții: Amin.

Se cuvine a ști, că în ziua în care se face Parastas, la Liturghie se pune, la obișnuitele tropare de după ieșirea cu Sfânta Evanghelie, troparul cu condacul pentru cei răposați. La Apostolul și Evanghelia zilei, se adaugă Apostolul și Evanghelia pentru cei răposați. După Ectenia cea mare de după Evanghelie, se zice Ectenia pentru cei morți: Miluește-ne pe noi, Dumnezeule... Dumnezeul duhurilor... Că Tu ești învierea... Întru fericită adormire... Veșnica pomenire.

La Sâmbăta Moșilor, ectenia cea mică a morților, se zice precum urmează:

Miluește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, auzi-ne și ne miluește.

Încă ne rugăm pentru odihna și iertarea sufletelor celor din veac adormiți întru buna credință a strămoșilor, a moșilor, a părinților, a maicelor, a fraților, a surorilor, a fiilor, și a celor dintr'o rudenie și celor dintr'o semințe, și a tuturor sufletelor care au adormit mai nainte întru nădejdea învierii și a vieții veșnice; a ctitorilor sfântului locașului acestuia: arhierei, ieromonahi, preoți, diaconi, ierodiaconi și monahi, slu-

jitori şi robi, celor ce odihnesc aicea şi pretutindenea drept credincioşi creştini, şi a robilor lui Dumnezeu celor ce acum se pomenesc (N) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşeala cea de voe şi cea fără de voe.

Ca Domnul să aşeze sufletele lor şi numele lor în cartea vieţii şi în sânurile lui Avraam, în laturea viilor, întru împărăţia cerurilor, în raiul desfătării, unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor şi lăsarea păcatelor lor, la Hristos Împăratul Cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să le cerem.

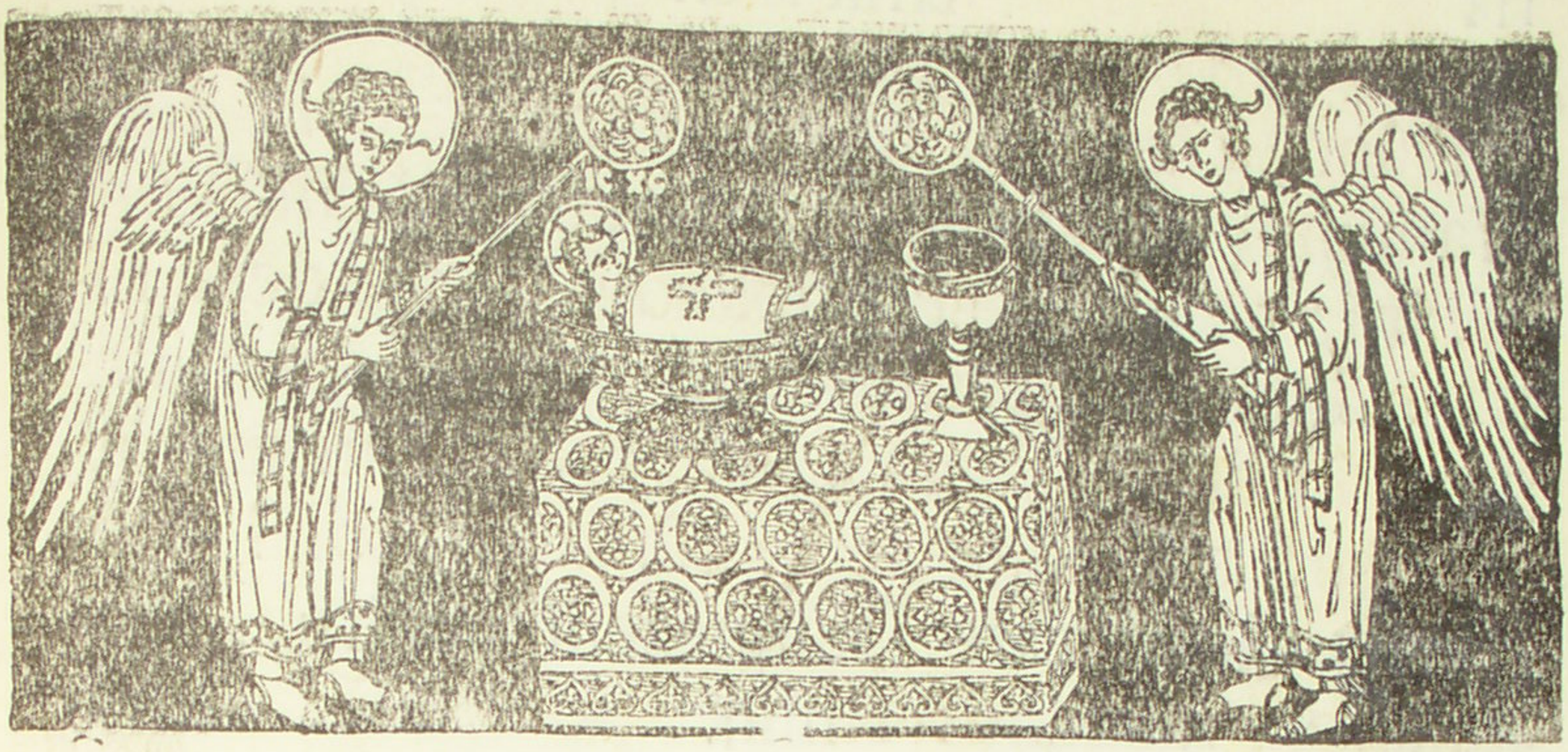
Apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... Că Tu eşti învierea...

Sfârşitul rânduielii parastasului.

Molitfa ce se citeşte la hainele ce se împarte de pomană după încetarea din viaţă a fiecărui om.

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce stăpâneşti morţii şi vii, Carele dai hrană celor flămânzi şi îmbrăcăminte celor goi, binecuvintează hainele acestea spre purtarea celor ce le vor îmbrăca; şi pe adormitul robul Tău (N) îmbracă-l în vestmântul nestricăciunii şi în haină înfrumuseţată cu lumină; şi-l aşează în cămara Ta, ca să se bucure în veci întru desfătarea bunătăţilor Tale şi întru odihnă. Binecuvintează, Doamne, şi celelalte lucruri câte se vor mai împărţi pentru adormitul robul Tău (N), ca să-i fie lui de pomenire şi de răscumpărare. Dărueşte, Doamne, sănătate şi celor ce vor purta aceste daruri de haine, spre pomenirea numelui adormitului. Dărueşte şi adormitului răspuns bun la înfricoşata judecata Ta; uşurează-l, Doamne, de păcatele ce a făcut cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul. Că numai Tu singur eşti fără de păcat, Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

LITIA MICĂ

Se cuvine a arăta o învăţătură pe scurt, pentru pricina acestei rânduieli, ce se zice Litie pentru cei morţi. Această slujbă se face în toate zilele, peste tot anul, seara după apolisul vecerniei şi dimineaţa după apolisul utreniei, în zilele de rând, pentrucă în zilele cele cu serbare, adică Duminecile şi când este Polileu şi la Doxologii şi la înainte serbări şi la serbări şi cât ţine serbarea, Litia aceasta pentru cei morţi nu se face.

Rânduiala este întru acest chip:

Seara după apolisul vecerniei sau dimineaţa după apolisul utreniei, şi după ce cântăreţii zic: Mulţi ani, preotul ia cădelniţa cu tămâie şi epitrahilul, iar eclesiarhul ia sfeşnicul cu lumânarea aprinsă, mergând înaintea preotului; şi când merg cântăreţii,

urmând, cântă o stihiră, care este la Litia hramului însăşi melodică; iar altădată, altă stihiră, pe rând schimbându-le, tot dela Litia sfântului al căruia este hramul. Şi ajungând în tinda Bisericii, stă preotul în mijloc, şi stihira sfârşindu-se de cântat, Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... iar cântăreţii răspund: Amin. Şi îndată: Sfinte Dumnezeule... pe glasul stihirii, degrab, adică antifoniceşte, întru amândouă strănile de trei ori. Apoi: Slavă... Şi acum... şi după Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... cântăreţi încep îndată să cânte aceste tropare ale morţilor, pe glasul 4. Şi până când se cântă troparele, preotul cădeşte icoanele, numai acelea ce sânt acolea şi pe poporul ce se va întâmpla de faţă.

Troparele:

Cu duhurile drepţilor celor ce s'au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletele adormiţilor robilor Tăi, păzindu-le pe dânsele întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Intru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletele robilor Tăi, că Insuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu, Carele Te-ai pogorît în iad şi ai deslegat durerile celor fe-recaţi, Însuţi şi sufletele robilor Tăi odih-neşte-le.

Şi acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

Una curată şi Prea nevinovată Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuiască şi sufletele robilor Săi.

După sfârşitul acestor tropare, preotul sau diaconul începe îndată această ectenie pentru cei răposaţi:

Milueşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne milueşte.

Încă ne rugăm pentru odihna şi iertarea sufletelor celor din veac răposaţi întru bună credinţă, a strămoşilor, a moşilor, a părin-ţilor, a maicilor, a fraţilor, a surorilor, a fiilor şi a celor dintr'o rudenie şi celor din-tr'o seminţie şi a tuturor sufletelor care mai nainte au adormit întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice; a ctitorilor sfântului loca-şului acestuia, a miluitorilor şi a făcătorilor de bine şi a tuturor celor ce s'au ostenit şi au slujit sfântului locaşului acestuia: arhie-rei, ieromonahi, preoţi, ierodiaconi şi monahi, slujitori şi robi, celor ce odihnesc aicea şi

pretutindenea ortodocşilor creştini şi a robilor lui Dumnezeu care acum se pomenesc (se pomeneşte numele lor) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voe şi cea fără de voe.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele lor şi numele lor în cartea vieţii şi în sânurile lui Avraam, în laturea viilor, întru împărăţia cerurilor şi în raiul desfătării, unde toţi drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor şi lăsarea păcatelor lor, la Hristos, Împăratul Cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să le cerem.

Diaconul sau preotul zice: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne miluieşte de 40 de ori.

În timpul acesta preotul cetește în taină această rugăciune:

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Carele ai călcat moartea şi pe diavolul l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte şi sufletele adormiţilor robilor Tăi (N) în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, necazul şi suspinarea; şi toată greşala ce-au făcut ei

sau cu cuvântul sau cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-i. Că nu este om care să viețuiască şi să nu greşească; că numai Tu eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.

Vozglas:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi (N), Hristoase Dumnezeule şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Prea Sfântului şi bunului de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Preotul: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Cântăreţii: Slavă... Şi acum... Doamne miluește de trei ori, Binecuvintează:

Preotul:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale şi ale sfinţilor mărităilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletele robilor Săi, celor

mutaţi dela noi, în corturile drepţilor să le aşeze, în sânurile lui Avraam să le odihnească şi cu drepţii să le numere, iar pe noi să ne miluiască ca un bun şi de oameni iubitor.

Cântăreţii: Amin.

Preotul: Veşnica pomenire vrednicilor de fericire, pururea pomeniţilor, părinţilor şi fraţilor noştri. De trei ori.

Dumnezeu să-i fericească şi să-i odihnească pe dânşii, şi pe noi să ne miluească ca un bun şi de oameni iubitor.

Intru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, adormiţilor şi pururea pomeniţilor ctitorilor sfântului locaşului acestuia, părinţilor şi fraţilor noştri celor ce odihnesc aicea şi pretutindenea ortodocşilor creştini, şi le fă lor veşnică pomenire.

Cântăreţii cântă: Veşnica pomenire pe glasul al 3-lea, de trei ori.

Eclisiarhul luând sfeşnicul şi cadelniţa dela preot le duce la locurile lor, iar preotul stând înaintea sfintei uşi zice:

Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi.

Cântăreţii: Amin.

EVANGHELII CE SE CITESC LA STÂLPI

Evanghelia I a Învierii.

Dela Matei, cap. XXVIII, v. 16-20.

În vremea aceia cei unsprezece ucenici s'au dus în Galileia, în muntele unde le poruncise Iisus, şi văzându-L, i s'au închinat; unii însă s'au îndoit. Şi apropiindu-se Iisus, le-a grăit şi le-a zis: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer şi pe pământ. Mergeţi dară şi învăţaţi toate popoarele, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, povăţuindu-le să păzească toate câte v'am poruncit. Şi iată Eu sânt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului, Amin.

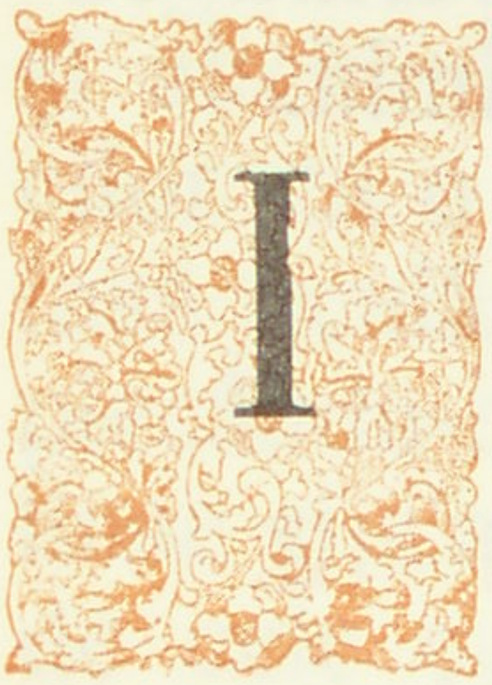
Evanghelia II a Învierii.

Dela Marcu, cap. XVI, v. 1-8.

Iar după ce a trecut Sâmbăta, Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomia au cumpărat miresme, ca să meargă să ungă pe Iisus. Şi în ziua întâi a săptămânii, foarte de dimineaţă, când răsarea soarele, au venit la mormânt, zicând una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra depe uşa mormântului?“. Dar privind ele, au văzut că piatra, care era foarte mare, era prăvălită. Şi intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în dreapta, îmbrăcat în vesminte albe şi s'au spăimântat. Iară el le-a zis: „Nu vă spăimântaţi! Pe Iisus Nazarineanul cel răstignit căutaţi? S'a sculat, nu este aicea. Iată locul, unde a fost pus El. Dar duceţi-vă şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru, că va merge mai nainte de voi în Galileia; acolo îl veţi vedea, cum v'a spus El“, şi ieşind repede, au fugit dela mormânt, căci erau cuprinse de groază şi de cutremur, şi n'au spus nimănui nimica, pentrucă se temeau.

Evanghelia III a Învierii.

Dela Marcu, cap. XVI, v. 9-20.

n vremea aceea înviind Iisus dimineaţa, în ziua întâia a săptămânii, s'a arătat întâi Mariei Magdalenei, din care scosese şapte draci. Iară aceasta s'a dus şi a vestit celor ce fuseseră cu dânsul, care plângeau şi se tânguiau. Aceştia însă auzind că El este viu şi a fost văzut de dânsa, nu au crezut. Iar după aceasta s'a arătat sub alt chip, la doi din ei, care mergeau la un sat. Şi întorcându-se aceştia au spus celorlalţi; dară nici pe aceia nu i-au crezut. În sfârşit s'a arătat chiar celor unsprezece apostoli când şedeau la cină şi le-a imputat pentru necredinţa şi împietrirea inimii, că pe cei ce L-au văzut înviat nu i-au crezut. Apoi le-a zis: „Mergeţi în toată lumea şi propoveduiţi Evanghelia la toată făptura! Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui; iară cel ce nu va crede, se va osândi. Iar cei ce vor crede vor fi însoţiţi de semne ca acestea: în numele Meu draci vor izgoni, în limbi nouă vor vorbi; şerpi vor lua şi de vor bea ceva omorîtor, nu-i va vătăma. Pe bolnavi mânile îşi vor pune şi se vor face bine“. Deci Domnul, după

ce a grăit cu dânşii, s'a înălţat la cer şi a şezut de-a-dreapta lui Dumnezeu. Iară ei au ieşit şi au propoveduit pretutindenea, Domnul lucrând împreună cu ei şi adeverind cuvântul prin semnele ce urmau, Amin.

Evanghelia IV a Învierii.

Dela Luca, cap. XXIV, v. 1-12.

n ziua cea dintâi a săptămânii foarte de dimineaţă au venit femeile la mormânt, aducând miresmele, ce gătiseră; şi împreună cu dânsele au venit şi altele; dar au găsit piatra răsturnată depe mormânt; şi intrând, n'au găsit trupul Domnului Iisus. Pe când se mirau ele de aceasta, iată, au stătut înaintea lor doi bărbaţi în veşminte strălucitoare. Iară ele înfricoşându-se şi plecându-şi feţele la pământ, aceia au zis către dânsele: „Ce căutaţi pe cel viu cu cei morţi? Nu este aicea, ci s'a sculat; aduceţi-vă aminte, cum v'a grăit, fiind încă în Galileia, zicând; că Fiul omului trebuie să fie dat pe mâna oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit şi a treia zi să învie". Şi şi-au adus ele aminte de spusele Lui. După ce s'au întors ele dela mormânt, au vestit acestea toate celor unspre-

zece şi tuturor celorlalţi ucenici. Iar cele ce au spus acestea apostolilor erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov şi altele. Însă spusele lor s'au părut ucenicilor ca o aiurare şi nu le-au crezut. Petru însă sculându-se, a alergat la mormânt şi plecându-se, a văzut numai giulgiurile întinse şi s'a întors înapoi, mirându-se în sine de cele ce se petrecuseră.

Evanghelia V a Învierii.

Dela Luca, cap. XXIV, v. 12-35.

În vremea aceea, Petru sculându-se a alergat la mormânt şi plecându-se, a văzut numai giulgiurile întinse şi s'a întors înapoi mirându-se în sine de cele ce se petrecuseră. Şi iată în aceeaşi zi, doi din ei mergeau la un sat, care se numea Emaus, şi era departe de Ierusalim ca la şasezeci de stadii. Aceştia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Dar pe când grăiau şi se întrebau ei de aceasta apropiindu-se şi însuşi Iisus, mergea împreună cu dânşii. Însă ochii lor erau opriţi de a-L cunoaşte. Iară Iisus a zis către dânşii: „Despre ce grăiţi voi unul cu altul, şi pentru ce sânteţi trişti?“. Atunci răspunzând unul, care

se numea Cleopa, a zis către El: „Au numai tu singur eşti străin în Ierusalim şi nu ştii cele ce s'au petrecut în el zilele acestea?“. Şi El le-a zis: „Care?“. Iară ei I-au zis: „Cele despre Iisus Nazarineanul, care era prooroc, puternic cu fapta şi cu cuvântul, înaintea lui Dumnezeu şi a tot poporul; cum L-au dat căpeteniile preoţilor şi mai marii noştri să fie osândit la moarte şi L-au răstignit. Noi însă nădăjduiam că El este acela, Care trebuia să izbăvească pe Israil; şi totuşi astăzi e a treia zi de când s'au petrecut acestea. Ci şi nişte femei de ale noastre ne-au umplut de mirare: ele au fost dis-dedimineaţă la mormânt şi n'au găsit trupul Lui; şi întorcându-se, au spus că li s'ar fi arătat nişte îngeri, care spun că El este viu. Şi s'au dus şi unii din noi la mormânt şi au găsit aşa, cum spuseseră şi femeile, dar pe El nu L-au văzut; atuncea El le-a zis: „O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima a crede toate cele ce au grăit proorocii! Nu trebuia oare Hristosul să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? Şi începând dela Moisi şi dela toţi proorocii le-au tâlcuit lor cele scrise pentru El în toate Scripturile. In vremea asta s'au apropiat de satul la care mergeau, iară El se făcea că merge mai departe. Dar ei L-au îndemnat zicând: „Rămâi cu noi, căci ziua a trecut şi e spre seară“. Şi a intrat să rămâie cu

dânşii. Iară dacă s'a aşezat la masă cu ei, a luat pânea şi binecuvântând, a frânt şi le-a dat. Atunci li s'au deschis ochii şi L-au cunoscut; El însă s'a făcut nevăzut de ei. Şi au zis unul către altul: „Au nu ardea în noi inima noastră, când ne grăia El pe cale şi când ne tâlcuia Scripturile?“. Şi sculându-se ei în ceasul acela, s'au întors la Ierusalim şi au găsit adunaţi pe cei unsprezece ucenici şi pe cei ce erau cu dânşii, care spuneau, că Domnul s'a sculat cu adevărat şi s'a arătat lui Simon. Şi au povestit şi ei cele ce se petrecuseră pe cale şi cum Domnul s'a cunoscut de dânşii la frângerea pânii.

Evanghelia VI a Învierii.

Dela Luca, cap. XXIV, v. 36-53.

În vremea aceea sculându-se Iisus din morţi, a stătut în mijlocul ucenicilor şi le-a zis: „Pace vouă!“. Iară ei înspăimântându-se şi turburându-se, li se părea că văd duh. El însă le-a zis: „Pentru ce vă turburaţi şi pentru ce se stârnesc asemenea gânduri în inimile voastre? Priviţi mânile şi picioarele Mele, căci Eu însumi sânt; pipăiţi-mă şi vedeţi, că duhul n'are

carne şi oase, cum vedeţi că am Eu". Şi zicând aceasta, le-a arătat mânile şi picioarele. Şi încă necrezând ei de bucurie, şi mirându-se, le-a zis: „Aveţi ceva de mâncare aicea?". Iară ei i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr'un fagur de miere. Şi luând, a mâncat înaintea lor, apoi le-a zis: „Acestea vi le-am grăit Eu când eram cu voi, că trebue să se împlinească toate cele scrise despre Mine în legea lui Moisi şi în proroci şi în psalmi". Atunci le-a deschis mintea lor, ca să înţeleagă Scripturile şi le-a zis: „Aşa este scris şi aşa trebue să pătimească Hristos şi să învie din morţi a treia zi şi să se propoveduiască în numele Lui pocăinţa şi iertarea păcatelor la toate popoarele, începând dela Ierusalim. Iară voi sânteţi martori acestora, şi iată Eu voi trimite făgăduinţa Tatălui Meu peste voi. Voi însă rămâneţi în cetatea Ierusalimului până vă veţi îmbrăca cu puterea de sus". Apoi i-a scos afară din cetate, până în Vitania şi ridicându-şi mânile i-a binecuvântat şi când îi binecuvânta, a început a se depărta de ei şi a se înălţa la cer. Iară ei închinându-se Lui, s'au întors în Ierusalim cu bucurie mare, şi erau pururea în Biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu, Amin.

Evanghelia VII a Învierii.

Dela Ioan, cap. XX, v. 1-10.

În ziua întâia a săptămânii, disdedimineaţă, încă întunerec fiind, a venit la mormânt Maria Magdalena şi a văzut piatra răsturnată de pe mormânt. Deci a alergat aceea şi a venit la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, şi a zis către dânşii: „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus“. Şi a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi s'au dus la mormânt. Şi alergau amândoi împreună; dar celălalt ucenic a alergat mai iute decât Petru şi a sosit întâiul la mormânt; şi plecându-se, a văzut giulgiurile singure, dar n'a intrat. După dânsul a venit şi Simon Petru şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile jos şi mahrama, care fusese pe capul Lui, nu cu giulgiurile zăcând, ci învăluită deosebi în alt loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic, care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut. Căci ei nu ştiau încă din Scriptură, că Iisus trebuia să învie din morţi. Şi s'au întors ucenicii iarăşi la ale sale.

Evanghelia VIII a Învierii.

Dela Ioan, cap. XX, v. 11-18.

În vremea aceea, Maria stătea la mormânt, afară, plângând, şi cum plângea, s'a plecat în mormânt şi a văzut doi îngeri în veşminte albe, şezând unde fusese pus trupul lui Iisus, unul de către cap şi altul de către picioare. Şi aceia i-au zis: „Femee, ce plângi?“. Iară ea le-a zis: Pentrucă au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus“. Şi aceasta zicând s'a întors înapoi şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că-i Iisus. Zisu-i-a Iisus: „Femee, ce plângi? Pe cine cauţi?“. Iară aceea, socotind că-i grădinarul, a zis către dânsul: „Domnule, de l-ai luat tu, spune-mi unde l-ai pus şi eu îl voi lua“. Zis-a ei Iisus: Marie! Iară aceea întorcându-se i-a zis: „Ravvuni“, adică „Învăţătorule!“. Zis-a ei Iisus: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M'am suit la Tatăl Meu, ci du-te la fraţii mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeu Meu şi Dumnezeul vostru“. Venit-a Maria Magdalena şi a spus ucenicilor, că a văzut pe Domnul şi acestea i-a spus ei.

Evanghelia IX a Învierii.

Dela Ioan, cap. XX, v. 19-31.

n ziua cea dintâi a săptămânii, seara, uşile casei, unde se aflau ucenicii adunaţi, fiind încuiate de frica ludeilor, a venit Iisus şi a stătut în mijloc şi le-a zis: „Pace vouă!“. Şi aceasta zicând, le-a arătat mânile şi coasta Sa; şi s'au bucurat ucenicii văzând pe Domnul. Iară Iisus le-a zis iarăşi: „Pace vouă!“. Precum m'a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi!“. Şi aceasta zicând, a suflat şi a zis: „Luaţi Duh Sfânt: cărora veţi ierta păcatele, se vor ierta, şi cărora le veţi ţinea, ţinute vor fi“. Iară Toma, unul din cei doisprezece, care se numea Gemene, nu era cu dânşii când a venit Iisus. Deci, ceilalţi ucenici i-au zis: „Am văzut pe Domnul“. Iară el le-a zis: „De nu voi vedea în mânile Lui semnul cuielor şi de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede“. Iară după opt zile ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru şi Toma cu dânşii. Venit-a Iisus, fiind uşile încuiate, şi a stătut în mijloc şi a zis: „Pace vouă!“. Apoi a zis lui Toma: „Adu-ţi degetul încoace şi vezi mânile Mele; adu-ţi

mâna şi o pune în coasta Mea, şi nu fii necredincios, ci credincios“. Şi a răspuns Toma şi a zis către Dânsul: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!“. Iară Iisus i-a zis: „Pentrucă M'ai văzut, Tomo, ai crezut; ferice de cei ce nu M'au văzut şi au crezut“. Făcut-a Iisus şi alte multe semne înaintea ucenicilor Săi, care nu sânt scrise în cartea aceasta. Iară acestea s'au scris ca să credeţi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând, viaţă să aveţi în numele Lui.

Evanghelia X a Învierii.

Dela Ioan, cap. XXI, v. 1-14.

În vremea aceea, Iisus s'a arătat iarăşi ucenicilor la marea Tiberiadei, şi s'a arătat aşa: Erau împreună Simon Petru şi Toma, care se numeşte Gemene, Natanail cel din Cana Galileii, fiii lui Zevedeu şi alţi doi din ucenicii Lui. Zis-a Simon Petru către dânşii: „Mă duc să pescuesc“. Iară ei au zis: „Mergem şi noi cu tine“. Şi s'au dus şi s'au suit repede în luntre; dar în noaptea aceea n'au prins nimica. Iară când s'a făcut ziuă, Iisus stătea pe mal; însă nu ştiau ucenicii că este Iisus. Deci, a zis Iisus

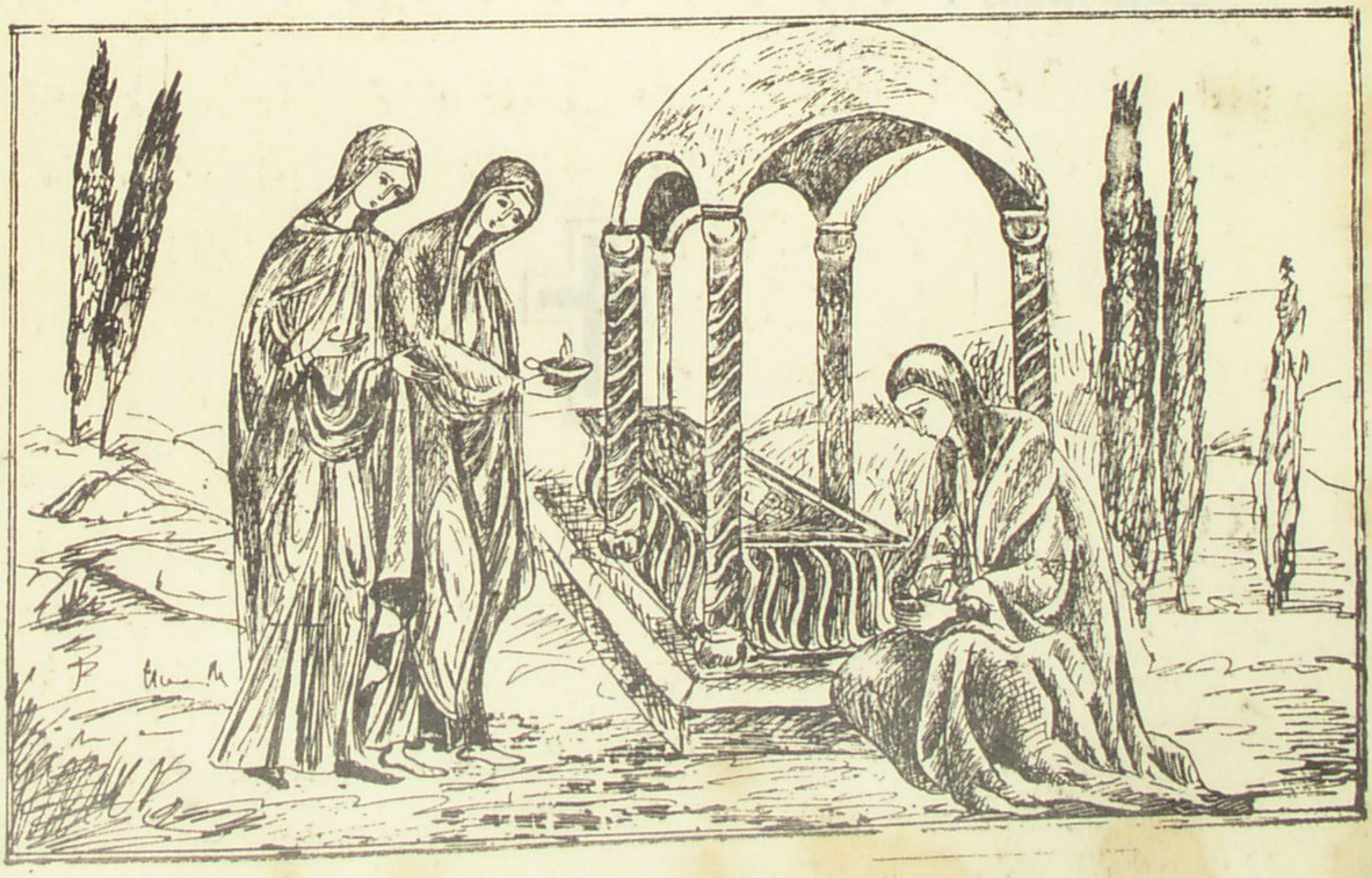
către dânşii: „Fiilor, aveţi ceva de mâncare?“. Şi ei I-au răspuns: „Nu“. Iară El le-a zis: „Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a luntrii şi veţi afla“. Şi au aruncat mreaja şi nu puteau să o tragă de mulţimea peştilor. Atunci ucenicul acela pe care-l iubea Iisus, a zis lui Petru: „Domnul este!“. Şi auzind Simon Petru, că este Domnul, şi-a pus haina şi cingătoarea, căci era gol, şi s'a aruncat în mare. Ceilalţi ucenici au venit cu luntrea, trăgând mreaja cu peştii, căci nu erau departe de mal, ci ca la două sute de coţi. Iar când au ieşit pe uscat, au văzut pâne şi jeratec întins, şi pe jeratec peşte. Zis-a Iisus către dânşii: „Aduceţi din peştii ce aţi prins acum!“. Şi s'a suit Simon Petru în luntre şi a tras la mal mreaja plină cu o sută cincizeci şi trei de peşti mari, şi atâţia fiind, nu s'a rupt mreaja. Zis-a Iisus către dânşii: „Veniţi de prânziţi“. Şi nimeni din ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: „Cine eşti Tu?“, ştiind că este Domnul. Deci, s'a apropiat Iisus şi a luat pâne şi le-a dat, asemenea şi peşte. Aceasta era a treia oară când, se arăta Iisus ucenicilor Săi, după învierea Sa din morţi.

Evanghelia XI a Învierii.

Dela Ioan, cap. XXI, v. 15-25.

În vremea aceea, după ce au prânzit, a zis Iisus către Simon Petru: „Simone a lui Iona, mă iubeşti tu oare mai mult decât aceştia ?“. Răspuns-a Petru: „Adevărat, Doamne, Tu ştii că Te iubesc“. Şi Iisus i-a zis: „Paşte mieluşeii Mei!“. Zis-a lui iarăşi a două oară: „Simone al lui Iona, mă iubeşti tu oare?“. Răspunsu-i-a Petru: „Adevărat, Doamne, Tu ştii că Te iubesc“. Şi Iisus i-a zis: „Paşte oile Mele!“. Zis-a lui a treia oară: „Simone al lui Iona, mă iubeşti tu oare?“. Şi s'a întristat Petru, că i-a zis a treia oară: „Mă iubeşti tu oare?“. Şi i-a zis: „Doamne, Tu toate le ştii, Tu ştii că Te iubesc“. Şi Iisus i-a zis: „Paşte oile Mele!“. Adevărul adevărat îţi grăesc: „Când erai mai tânăr, te încingeai singur şi te duceau unde voiai; iară dacă vei îmbătrâni, vei întinde mânile tale şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voeşti“. Iar aceasta a spus-o ca să-i dea a înţelege cu ce moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Şi zicând aceasta i-a zis: „Urmează-mi!“. Petru însă întorcându-se şi văzând venind după dânsul pe ucenicul pe care-l iubea Iisus şi care la Cină răzămându-şi capul pe

pieptul Lui, întrebase: „Doamne, cine este cel ce are să Te vândă?“. Pe acesta văzându-l Petru, a zis către Iisus: „Doamne, dar acesta ce?“. Iară Iisus i-a zis: „De voi vrea să rămâie acesta până voi veni, ce ai tu? Tu, urmează-Mi!“. Şi s'a lăţit vorba aceasta între fraţi, că ucenicul acela nu va muri. Iisus însă nu i-a zis că nu va muri, ci: „De voi vrea să rămâie acesta până voi veni, ce ai tu?“. Acesta este ucenicul, care mărturiseşte despre aceasta, şi a scris acestea: şi ştim că mărturisirea lui este adevărată. Sânt încă şi alte multe câte a făcut Iisus, care de s'ar fi scris cu deamăruntul, mi se pare, că nici în lumea aceasta n'ar fi încăput cărţile ce s'ar fi scris, Amin.

CUPRINSUL

Pagina

Slujba înmormântării mirenilor 1

Slujba înmormântării pruncilor 46

Slujba înmormântării de sfintele Paşti şi de peste toată săptămâna luminată 65

Rânduiala parastasului 83

Molitfa la hainele ce se dau de pomană . . 112

Litia mică 113

Evanghelii ce se citesc la stâlpi 119

Cuprinsul 134